

Četvrtak, 18. avgust 2005.
Svedok Muharem Ibraj (Muharem Ibraj)
Svedok Šaban Fazliju (Shaban Fazliu)

Otvorena sednica
Optuženi je pristupo Sudu
Početak 9.00 h

Molim ustanite. Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju zaseda. Izvolite, sedite.

SUDIJA ROBINSON: Izvolite, gospodine Sakson (Saxon).

UNAKRSNO ISPITIVANJE: TUŽILAC SAKSON

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Hvala, časni Sude. Juče ste Pretresnom veću rekli da ste bili hapšeni otprilike desetak puta na Kosovu i to zbog nezakonitog posedovanja oružja. Da li se sećate da ste to rekli?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Ako bismo pregledali sudske spise i sve vezano za vaše hapšenje i vezano za kazne, odnosno, presude, recite nam šta bismo našli u toj dokumentaciji?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Nije se radilo o krivičnim presudama, radilo se samo o tome što sam ja hteo da nosim oružje nezakonito.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da, ali u jednom periodu bili ste u zatvoru godinu i po dana. Recite nam zbog čega?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Bio sam u zatvoru zbog nezakonitog posedovanja oružja.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da, ali to je dug period da se provede u zatoru zbog nezakonitog posedovanja oružja, zar ne?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Nije se radilo o tome da je to bilo u kontinuitetu. Jednom je bilo 10 dana, drugi put 15 dana, pa onda opet 10 dana.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da, ali vi ste juče rekli da ste najviše proveli u zatvoru godinu i po dana, da je to bio najduži period, a moje pitanje vama je zbog čega ste bili u zatvoru godinu i po dana. Šta ste uradili?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Kažem vam, to je bilo zbog nezakonitog posedovanja oružja.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: U jednom članku koji smo pronašli sinoć na internetu, zamolio bih da se kopija ovog dokumenta podeli učesnicima u postupku, a da se jedan primerak stavi na grafoskop, radi se o tekstu koji je preuzet sa sajta www.srpska-mreza.com i naslov toga je "OVK (UCK, Ushtria Clirimtare e Kosoves), teror, čišćenje". Ovde imamo jedan tekst od 9. oktobra 1999. godine, međutim, mislim da se radi o pogrešnom datumu. Ovde bi trebalo da stoji 9. oktobar 1998. godine. Naslov teksta je "Albanski meštani se naoružavaju protiv OVK". U prvom paragrafu stoji sledeće: "Osek Hilja (Osek Hyle), Jugoslavija, 9. oktobar. Mnogi smatraju da je špijun ili izdajnik, međutim, sedamdesetosmogodišnjeg Muš Jakupija (Mush Jakupi) nije briga za to. Za ovog starijeg etničkog Albanca na Kosovu koji je organizovao seosku miliciju, lojalnu srpskim vlastima, OVK je kriva za probleme koji se nedavno dešavaju u pokrajini". Gospodine, izgleda da se ovde radi o intervjuu sa vašim ocem, oktobra 1998. godine. U sledećem paragrafu stoji: "Kada sam video šta rade, odlučio sam da ne dozvolimo da OVK uđe u naše selo", rekao je Jakupi, vlasnik kafića u ovom mestu u blizini Đakovice (Gjakove), u zapadnom delu Kosova". U sledećem paragrafu stoji: "On je organizovao grupu za lokalno obezbeđenje i to uz blagoslov srpske policije. I sada budno bdi nad ovim selom u kome se nalazi otprilike 1.600 etničkih Albanaca". Malo niže se govori o jednom papiru istrgnutom iz sveske u kome piše: "Ili si s nama ili ćemo da vam spalimo kuće - pridruži se braći" (Ose je me ne ose do te ju djegim shtepite – bashkohu me vellezerit). Potpis je OVK. Međutim, ako pogledamo

sledeću stranu ovog dokumenta, hteo bih da se usredsredimo na jedan drugi paragraf. Negde na sredini druge strane stoji sledeće: "Međutim, ovaj lokalni režim koji su Jakupi i njegovi ljudi nametnuli u selu, nije dobro prihvaćen od strane svih. 'Više bih voleo da mi spale kuću nego da ovako živim'". Radi se o petom paragrafu na drugoj stranici dokumenta. To je rekao lokalni predstavnik Demokratskog saveza Kosova (LDK, Lidhja Demokratike e Kosoves), stranke umerenog etničkog albanskog političkog vođe Kosova. Dva paragrafa niže stoji sledeće: "'Zbog policije koja se nalazi tu i Jakupijeve grupe za samoobezbeđenje osećamo se kao da smo u zatvoru,' rekao je čovek koji ima 52 godine, ali koji je zatražio da mu se ime ne objavi. On je pokazao na lokalnu policijsku stanicu koja se nalazi na obližnjem brdu i rekao je da tamo ima otprilike tridesetak policajaca". Dva paragrafa niže stoji: "Rekao je da on u poslednja četiri meseca nije uspeo da stigne do Đakovice, jer ga je 'policija' maltretirala. Svaki put kad je pokušao da prođe kroz kontrolni punkt oni bi ga poslali nazad na njegovo imanje".

SUDIJA ROBINSON: Pređite sada na pitanje.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Moje pitanje je sledeće: gospodine, da li vi mislite da je možda, s vremena na vreme, vaša jedinica lokalnog obezbeđenja preterivala namećući kontrolu meštanima u vašem selu?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Lokalno obezbeđenje je pomagalo ljudima i gde god je postojalo lokalno obezbeđenje nije naneta nikakva šteta.

SUDIJA BONOMI: Ja bih hteo da pojasnim nešto. Da li ste vi u jednom trenutku bili u zatvoru 18 meseci?

SVEDOK IBRAJ: Bio sam, ali ne 18 meseci. Sve ukupno, kao što sam rekao: jednom sam proveo 20 dana, drugi put 15 dana, ali sve ukupno kazna je bila 18 meseci.

SUDIJA BONOMI: Gospodine Sakson, ja sam tako shvatio juče njegovo svedočenje.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Ja se izvinjavam. Čitajući transkript sinoć shvatio sam nešto drugačije, ali, izvinjavam se, a i vi ste me ispravili. Gospodine, juče ste opisali jedan incident koji se desio u vašem selu kada su dvojica vojnika došli u selo i napali jednu ženu. Da li se sećate toga?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: I vi ste nam opisali kako ste vi, na kraju, nakon intervencije MUP-a i nakon dva do tri dana, dobili informacije o tome da je tim vojnicima u Prizrenu (Prizren) izrečena zatvorska kazna, jednome od sedam godina, a drugome od šest godina. Da li je to tačno?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Srpske vlasti su imale snažan interes da se krivično gone vojnici koji su počinili zločine u selima na Kosovu, kao što je, recimo, vaše selo, a koja su sarađivali sa srpskom režimom, zar ne?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: U ovom konkretnom slučaju, u selu Osek Hilja, ja sam bio taj koji je to otkrio uz pomoć lokalne policije. Dakle, nije se radilo o policiji i vojsci koja je to otkrila.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Moje pitanje je bilo malo drugačije. Ja sam vas pitao da li bi srpske vlasti imale snažan interes da se osigura da vojnici koji su počinili neke zločine u selima poput vašeg, dakle u selima koja su sarađivala sa srpskim vlastima, sa srpskom Vladom da se krivično gone? Da li se slažete s tim?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Ne znam kakav je interes imala srpska vojska, ja samo znam šta se desilo i znam da su počinioци tog dela bili kažnjeni.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Pa vidite, ukoliko srpski režim ne bi krivično gonio osobe koje su činile krivična dela u selima poput vašeg,

dakle u selima koja su sarađivala sa srpskim vlastima, onda bi režim rizikovao da ostane bez te saradnje.

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Što se tiče mog sela, uveravam vas da niko nije morao da interveniše, budući da je sve bilo ispravljeno prvi put kad se desilo.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Juče ste izneli veoma teške optužbe na račun ambasadora Vilijama Vokera (William Walker). Spomenuli ste jedan incident kada ja ambasador Voker došao kod vas u kuću i optužio vašeg oca da je silovao dve maloletne devojke. Da li se sećate toga?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: I rekli ste da je gospodin Voker svako veče, između 23.00 i 24.00 odlazio u štab OVK u Glođanu (Gllogjan). Da li se sećate toga?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Zamolio bih sada da se na grafoskop stavi sledeći dokument. Kancelarija Tužilaštva je sinoć stupila u kontakt sa ambasadorom Vokerom i mi smo mu poslali kopiju vaših jučerašnjih komentara. Upravo sada se učesnicima u postupku deli jedan imeil koji smo primili od ambasadora Vokera, a ja ću da vam rezimiram sadržaj tog imeila kako bih čuo šta imate da kažete na to. Ambasador Voker je rekao sledeće: "Pročitao sam ono što je o meni rekao Muharem Ibraj (Muharem Ibraj)," to se nalazi u prvom paragrafu, "i jedino mogu da kažem da me on ili zamenio sa nekim drugim ili je potpuno izmislio čitavu priču. To šta je on rekao se ne odnosi ni na šta šta sam ja uradio". Gospodine, da li je moguće da ste vi pobrkali ambasadora Vokera sa nekim drugim?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Ne. Dobro ga znam, gospodine.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: U sledećem paragrafu ambasador Voker kaže da nikada na rukavu nije imao američku zastavu i da nije bilo nikakvog razloga da bilo koji civilni verifikator nosi oznaku zemlje iz koje potiče: "Mi smo tamo bili predstavnici međunarodne zajed-

nice i ja sam smatrao da uopšte nema potrebe i da ne treba da se predstavljam kao Amerikanac". Da li je moguće da ste videli neki znak, neku oznaku za koju ste mislili da je američka zastava, a da se u stvari radilo o nečem drugom?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Ja ne znam šta on danas tvrdi, ali onog dana on se predstavio rečima da Srbija više ne postoji.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: U četvrtom paragrafu gospodin Voker kaže da navodni razgovor sa vašim starijim ocem gde ga je on optužio za silovanje, da tog razgovora nikada nije bilo i kaže "barem ja nisam vodio takav razgovor". Zar ne mislite da je došlo do takvog razgovora da bi se ambasador Voker toga sećao?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Svi znaju da čovek od 80 godina ne može da se pobrine ni za vlastitu ženu, a kamoli za maloletne devojke.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Ambasador Voker takođe kaže sledeće: "Tvrđnja da sam posećivao štab OVK u selu koje se zove Glođane i to svake večeri između 23.00 i 24.00 je takođe izmišljena. Ja sam veoma retko bio izvan Prištine (Prishtine) kada bi pao mrak, a nikada ni sa kim nisam imao sastanke između 23.00 i 24.00. Imao sam samo nekoliko sastanaka sa predstavnicima OVK, možda tri do četiri i to je bilo kako bi se organizovalo da OVK pusti dvojicu srpskih novinara i da bi se izvršila razmena zarobljenih vojnika i sa jedne i druge strane, a sve ove aktivnosti su sprovedene na konkretan zahtev Miloševića. Ja sam imao dva do tri sastanka sa regionalnim komandantima OVK kako bismo pokušali da održimo mir i ponavljam da nikada nisam imao nikakve sastanke kasno uveče sa bilo kojim pripadnikom OVK". Gospodine, istina je, u stvari, da je ono šta ste vi rekli o vašim kontaktima i onome šta ste vi zapazili u vezi sa Vilijamom Vokerom jednostavno gomila laži, zar ne?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Ne, to nisu laži, to je istina.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Ukratko, ambasador Voker kaže da je vaše svedočenje potpuno apsurdno. Da li se slažete s tom izjavom?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: To možda njemu zvuči apsurdno, jer mu ne odgovara ono šta ja govorim budući da govorim istinu o onome šta se desilo tog dana.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Vi ste juče opisivali događaje u Đakovici nakon 24. marta 1999. godine. I rekli ste da je Bazar u Đakovici bombardovan od strane NATO-a, da li se sećate toga?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Sada bih hteo da vam pokažem primerak dokaznog predmeta 88, tabulator 18. Molim da se to stavi na grafoskop. Radi se o izveštaju eksperta Andrasa Ridlmajera (Andras Janos Reidlmayer). I u ovom konkretnom delu opisuje se njegova poseta Đakovici. Molim da se dokument malo zumira kako bismo videli šta piše pod naslovom "Oštećenje" (Damage). Evo šta je doktor Ridlmajer video kada je posetio Bazar, odnosno pijacu i Đakovici nakon rata: "Gotovo sve radnje na istorijskoj pijaci su spaljene i to u širem delu grada oko džamije Hadum. Oštećenja se odnose na čitav istorijski deo pijace Bazar koji je, u stvari, trebalo da bude zaštićen". Zatim imamo dalje da su čak i unutrašnjosti objekata spaljene sve do krovova, a onda imamo sledeću rečenicu da su se krovovi urušili i da i dalje postoje zidovi radnji, a da u mnogim slučajevima originalni krovovi još uvek stoje na vrhu zidova: "Nema nikakvih znakova oštećenja od eksplozije što bise očekivalo da je pijaca pogođena iz vazdušni udara". Gospodine, da li se slažete sa ovom izjavom doktora Ridlmajera koji, u stvari, tvrdi da je Bazar u Đakovici namerno spaljen, a da nije bombardovan?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Ne, ne slažem se. Bazar je bombardovan. Policijska stanica i fabrika voćnih sokova su takođe bombardovani.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Sada bih hteo da pređem na događaje koju su se desili u Ćerimu (Qerim). Juče ste nam rekli da ni jedna kuća u Ćerimu nije bila oštećena ili spaljena ili srušena sa zemljom. Da li se sećate tog svedočenja?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Hteo bih sada da vam pokažem jednu fotografiju. Molim da se fotografija stavi na grafoskop. Gospodine, da li prepoznajete ovog čoveka, Behar Hadživdiju (Behar Haxhiavdiju)? On je iz Đakovice.

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Da, poznajem ga.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da li znate bilo šta o njegovom karakteru, o tome da li on govori istinu?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Vidite, Behar Hadživdiiu, časni Sude, radi se o svedoku koji je svedočio 2. septembra 2002. godine, njegovo svedočenje se nalazi na stranici transkripta 9.314, a njegova izjava je dokazni predmet 303. Gospodine, gospodin Hadživdiiu je bio stanovnik Đakovice i on je potražio zaklon u kući njegovog zeta koji je kosovski Albanac i to u kući na broju 157 u Ulici Miloša Gilića (Rruga e Millosh Giliqit). To je bilo početkom aprila 1999. godine. Svedok je takođe svedočio i o svom ocu i o tome kako su, dakle, srpske snage ubile njegovu suprugu, decu i druge članove njegove porodice i da kuće u kojima su potražili zaklon u Ulici Miloša Gilića, da su te kuće spaljene do zemlje. Da li postoji bilo koji razlog zbog čega ova osoba ne bi govorila istinu?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Nakon rata, moguće je da su neke kuće spaljene ili oštećene, ali ne tokom rata, govorim o Ćerimu.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da li postoji bilo koji razlog zbog čega su ovaj čovek, njegov otac, Ismet Hadživdiiu (Ismet Haxhiavdiju) i još jedan čovek po imenu Hani Hodža (Hani Hoxha) došli u ovu sudnicu, položili istu zakletvu koju ste i vi položili, sedeli na istom mestu na kome vi sada sedite i lagali o događajima koji su se desili u Ćerimu?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Ne znam. Nema načina da ja to znam. Ja nisam ništa čuo tome, a i ne znam kakve je on interese imao kada je svedočio ovde. Moguće je da se ono šta je rekao zaista desilo, ali ja to ne znam.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Gospodine, vaše selo Osek Hilja nikada nije bilo napadnuto od strane srpskih snaga tokom 1999. godine, zar ne?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Da. Tako je.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Nakom 24. marta 1999. godine srpska policija i vojska su započele jednu operaciju kako bi očistile Đakovicu od albanskog stanovništva, zar ne?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: To ne znam.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Stanovnici takozvanih lojalnih sela kao što su, na primer, Osek Hilja u kome su meštani sarađivali sa srpskim vlastima, njima je bilo dozvoljeno da ostanu na Kosovu, zar ne?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Ne, to nije tačno.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Vi i pripadnici takozvanog lokalnog obezbeđenja odnosno jedinice lokalnog obezbeđenja bili ste deo tog kriminalnog plana i vi ste aktivno učestvovali u tome, zar ne, gospodine?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Ne, to nije tačno.

TUŽILAC SAKSON: To su bila sva moja pitanja.

SUDIJA ROBINSON: Hvala, gospodine Sakson. Gospodine Miloševiću, imate li dodatnih pitanja?

DODATNO ISPITIVANJE: OPTUŽENI MILOŠEVIĆ

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Imam dodatnih pitanja, gospodine Robinson. Gospodine Ibraj, sinoć sam video na Televiziji Beograd da ste vi ovde izjavili da je država na Kosovu hapsila ljude koji su se bavili politikom. Da li ste vi rekli nešto tako? Da li ste vi to izjavili?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Rekao sam da država nikada nikoga nije uhapsila iz političkih razloga, već samo za protivzakonito pose-

dovanje oružja, za ubistva, za krađe i tako dalje, ali nikad nisam čuo da je država bilo koga uhapsila zbog političkih motiva. Na Kosovu je korišćena albanska zastava, u školama je korišćen albanski jezik sve do kraja rata.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa dobro, verovatno to možemo da pripisemo nekim greškama u prevodu, ali posle toga je upotrebljen izraz, pošto ja ne znam albanski, a vi znate srpski, ja ću vas zamoliti da mi pomognete, pitali su vas ko se bavio politikom i ovde je prevedeno da ste vi rekli da su se bavili oni koji su bili ovlašćeni da se bave politikom. Da li ste vi upotrebili izraz "ovlašćeni", da su ljudi koji su se bavili politikom bili ovlašćeni da se bave politikom?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Svako ko se bavio politikom bio je ovlašćeno lice u očima srpske države. Drugo, možda se radi o nesporazumu koji je proistekao iz prevoda. Ja sam već rekao da kad sam bio pripadnik Demokratskog saveza Kosova i kad sam želeo da glasam, na povratku kući naišao sam na jednu policijsku patrlu i oni mi ništa nisu rekli, a prevod je bio da sam ja pred kućom našao kantu benzina. Ne znam kakve tu veza postoji između policijske patrole i benzina.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, da li sam vas onda dobro razumeo kad kažete "ovlašćeni da se bave politikom", to se odnosilo, koliko razumem sada, vaše je objašnjenje da je svako imao pravo da se bavi politikom ili nešto drugo?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Koliko ja znam, Ibrahim Rugova (Ibrahim Rugova) bio je predsednik Demokratskog saveza Kosova, mi drugi bili smo članovi sve do kraja rata, ali niko nas nije zlostavljao zbog toga što smo bili članovi te stranke. Ništa drugo ne znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, mislim da smo to razjasnili. Gospodin Sakson vam je predočio vašu izjavu na engleskom jeziku i vi ste potvrdili da se na njoj nalaze vaši potpisi. Da li se sećate toga juče?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Ibraj, da li vi znate engleski jezik?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, vi ste potpisali izjavu na engleskom jeziku koji ne znate. A da li vam je data izjava na vašem maternjem jeziku, na albanskom jeziku da je potpišete?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Tamo je bio jedan prevodilac. Ja ga ne poznajem. On mi je pročitao izjavu, preveo mi je tu izjavu i onda sam potpisao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. E sada, juče, sasvim slučajno, pošto ja te činjenice nisam ni mogao znati kad sam vam citirao deo vaše izjave koju sam juče dobio, pošto ovde stranice nisu obeležene, trebalo bi da je četvrta, po broju listova četvrta, uključujući i onu naslovnu, ja sam vam pročitao da u izjavi piše da je, piše baš sledeće, evo citiraću vam: "Kad su mog sina Kujtima Ibraja (Kujtim Ibraj) odveli, odvela ga je UČK, nalazio se sa Isom Ibrajem (Isa Ibraj) i osobom po imenu Ademaj (Ram Ademaj). Ademaj je pušten sutradan, a moj sin Kujtim i Isa, još uvek se vode kao nestali". Kad sam vam to pročitao, vi ste rekli da to nije tačno, da je Ram Ademaj čovek koji je odveo upravo vašeg sina, dakle nije uhapšen s njim, već ga je on odveo. To ste rekli juče i je li to tačno?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Da. Tačno je. Došao je Ram Ademaj sa još 20 pripadnika OVK i uhapsio mog sina i brata, a on sam nije bio uhapšen, on je hapsio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Da vam je ovo pročitao prevodilac da li biste vi rekli da je to tačno i potpisali izjavu ili biste dali ispravku koju ste dali juče?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Ja bih to sigurno poboljšao. Ja bih to ispravio, jer to nije ono šta sam ja rekao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, pošto je gospodin Sakson ovde pročitao da ste vi potvrdili da vam je izjava pročitana i da je

tačno šta u njoj piše, da li to može da se smatra potvrdom istinitosti onoga šta vam je pročitano ili ne može, na osnovu ovog iskustva što smo sada pročitali?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Prevodilac je to meni pročitao. Ono šta sam ja shvatio, shvatio sam. Ja sam to potpisao čak iako nisam shvatio neke delove i zato što smo tamo bili već nekih šest sati.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Hvala, gospodine Ibraj, dovoljno je o tome i o sadržini vaše izjave. E sada, molim vas, ovde postoji, čini mi se jedna nejasnoća o tome kako ste vi izabrani. Naime, hajdemo da pokušamo da to razjasnimo.

TUŽILAC SAKSON: Časni Sude ...

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Sakson, da?

TUŽILAC SAKSON: Ja mislim da pitanje toga kako je gospodin Ibraj izabran nije spomenuto tokom mog unakrsnog ispitivanja, prema tome to ne može da bude tema dodatnog ispitivanja.

SUDIJA KVON: Mislim da ste o tome postavili neka pitanja tokom unakrsnog ispitivanja, iako nisam siguran.

TUŽILAC SAKSON: Ja mislim da nisam, ali, naravno, vi možete da me ispravite još jednom.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, recite nam tačno gde se to spomenulo u unakrsnom ispitivanju.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Nema nikakvih problema, evo, spomenuo je gospodin Sakson maločas, citirajući neku internet stranicu koju je skinuo noćas, u toku noći, da ljudi u selu nisu prihvatili lokalno obezbeđenje, da su bili protiv njih i tako dalje, prema tome sad želim da to proverim. Pa, eto, vezano za to, postavljam pitanje kako je izabran gospodin Ibaraj i da li se može ovo tvrditi.

SUDIJA ROBINSON: U redu, u redu, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ko je vas izabrao, gospodine Ibraj?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Ja sam već juče rekao. U selu Osek Hilja nalazi se 168 domaćinstava. Nekih 1.700 stanovnika. Da me selo Osek Hilja nije izabralo, neko bi se usprotivio tom mom izboru. Ali tokom rata niko ništa nije rekao. Prošlo je već šest godina od onda i opet tokom tog vremena niko nije rekao ništa u vezi s tim. Sada su slobodni, nemaju nikakvu srpsku policiju ni vojsku, mogu da kažu šta god hoće, a to nisu učinili.

SUDIJA KVON: Ja mislim da je ovo pitanje malo iskrivljeno. Svedok je juče rekao da je njega imenovao predsednik opštine, a ne da su ga izbarali ljudi. Možete li da nam razjasnite situaciju, gospodine Ibraj? Vas je, znači, imenovao gospodin Stanojević, a nisu vas izbarali ljudi iz sela Osek Hilja.

SVEDOK IBRAJ: Nisam rekao da me je imenovao predsednik opštine. On nas je pozvao, imali smo sastanak sa njim i oni su doneli odluku. Svako selo imalo je predstavnika na tom sastanku. Znači seljani su održavali sastanke u svakom selu i birali pripadnike lokalnog obezbeđenja. To sam ja rekao juče, to govorim i danas. Selo Osek Hilja me je izbaralo, baš kao što je svako drugo selo izabralo svoje pripadnike lokalnog obezbeđenja. Predsednik opštine samo je potpisao odluke. Ja sam to rekao juče i opet vam ponavljam danas. I opet kažem da me selo nije izbaralo, sigurno bi se neko takvoj odluci usprotivio i rekao da ja nisam propisno izabran.

SUDIJA KVON: Hvala, izvolite, nastavite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, vi ste kod predsednika opštine otišli u ime sela koje vas je izbaralo i predsednik opštine je pozvao da dođu oni koje se sela izabarala. Da li je to ono šta kažete?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: To je tačno, a onda je potpisao to.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Rešenja kojim se imenujete za pri-

padnike lokalnog obezbeđenja kako biste dobili uniforme, oružje i to šta vam pripada, da li je u tom smisao aktivnosti predsednika opštine?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Da, tako je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. U ovome članku skinutom sa interneta koji je maločas citirao gospodin Sakson, on je citirao samo neke delove, a ja ću vam citirati sa druge stranice u trećem pasusu, piše u drugom, prvo: "Njegova milicija", ja ne znam zašto oni to stavljaju pod znake navoda, ali to je njihova stvar, "u njegovoj naoružanoj grupi ima oko 20 ljudi".

SUDIJA KVON: Gospodin Miloševiću, gospodin Sakson je spomenuo više internet stranica. Možete li da mi kažete tačno o kom dokumentu govorite?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Poslednje šta je noćas rekao, gospodin Sakson, da je našao, piše "srpska-mreža/ Sirijus/ KLA-Terror-Cleansing" i tako dalje. I onda, kaže: "Ne slažu se sva sela sa borbom OVK za nezavisnost". Ovo je članak sa interneta. I onda se ovde pominje već na prvoj stranici, na početku, Osek Hilja, sedamdesetosmogodišnji godišnji Muš Jakupi, dakle, to je otac ovog svedoka.

SUDIJA ROBINSON: Dobro, pronašli smo, možete da nastavite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I sada, na drugoj strani, kaže: "U njegovoj naoružanoj grupi bilo je oko 20 ljudi od kojih su dvojica nosili policijske uniforme. Jakupi je rekao da su nedavno uzeli oružje koje su pripadnici OVK dali seljanima u Osek Hilji". I sada citira vašeg oca, ovo sad vama čitam: "Prisilili smo ih da napuste selo, ali niko nije ubijen. Ni jedna kuća nije spaljena, ni jednoj kokoški se ništa nije dogodilo," rekao je on. Dakle, da li je smisao aktivnosti koju ste vi vodili bila da se izbegne svako nasilje u selu, da se ne dopusti UČK da uđe u selo, da policija, vojska uopšte nemaju potrebe da ulaze u selo, jer ste vi preuzeli obavezu da ...

TUŽILAC SAKSON: Ovo je vrlo sugestivno pitanje, časni Sude. Mislim da bi ga trebalo preformulisati.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, morate da preformulišete to pitanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, recite mi, recite mi, molim vas, gospodine Ibraj, da li je, dakle, od vremena kad su vas seljaci izabrali da rukovodite obezbeđenjem vašeg sela, pa do kraja rata, stradao ijedan stanovnik sela?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Mislim da sam vam već juče rekao. Rekao sam vam ona dva slučaja sa vojskom i onaj koji se odnosio na mene. To su bila ta dva slučaja. Osim toga nije bilo ničeg drugog.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li ste vi, kao što piše u ovim raznim izvodima koje smo juče gledali, maltretirali svoje seljane, tukli ih, silovali i tako dalje, da li je bilo kakav događaj sličan tome se dogodio u selu?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Ono šta je tužilac juče i danas pročitao, to se odnosi na ljude koje ja ne poznajem. Da sam ja učinio bilo šta od onoga o čemu mi je on postavljao pitanja, onda bi sigurno neko u selu to meni rekao, jer, kao što sam rekao, selo ima oko 1.700 stanovnika i niko mi nikada ništa nije rekao niti me optužio za neko zlostavljanje ili da sam učinio bilo šta njima nažao, osim toga da sam im pomagao i da sam se pobrinuo da je škola funkcionisala tokom celog rata.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle i škola je radila tokom celog rata u vašem selu?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Da, sve vreme, tokom celog rata škola je funkcionisala.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: E sada, u vezi sa ovim šta je juče ovde prezentirao gospodin Sakson, on je mnogo ovih raznih dokumenata izvadio, to je *KCC News, Free Kosovo, Regions, Culture,*

NGOs, Links, Kosovo Crisis Center (KCC vesti, Slobodno Kosovo, Regioni, Kultura, NVO, Linkovi, Krizni centar Kosova). To je juče on ovde pokazao i onda je citirao sa druge strane ovaj događaj koji ste vi uglavnom precizno opisali u glavnom ispitivanju, ali ovde piše, Albanac Sulejman Bajrami (Sulejman Bajrami), to je čovek koga ste pomenuli u glavnom ispitivanju i koga ste ubili u samoodbrani, a ovde piše "je ubijen nakon što su njegovu kuću opkolile srpske snage". Da li su srpske snage opkolile kuću Bajramija koji je, nakon što su mu kuću opkolile srpske snage, tu ubijen?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Mislim da sam juče rekao da sam tamo bio ja zajedno sa mojom grupom kad se to dogodilo i da sam pozvao posmatrača da dođu, a nakon posmatrača poslao sam po policiju i istražnog sudiju. Pozvao sam policiju da dođe kako bi oni bili svedoci onoga šta se dogodilo, da se ne koristi sila, jer nije bilo nikakvog drugog incidenta. Nisu nikakve policijske snaga ništa opkolile. Konačno, Sulejman Bajrami ima još petoricu braće. Da je tačno ono šta je juče pročitano, jedan od njegove braće ili jedan od njegovih sinova ili njegova žena je mogla o tome da da izjavu. Prema tome, ono šta je pročitano nije istina.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, da vam ne citiram sad ove druge, ove druge slične optužbe koje je gospodin Sakson ovde doneo. Vama je oteto šest članova porodice, gospodine Ibraj?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Tako je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ti što su vam oteli šest članova porodice, da li su to oni isti koji kontrolišu davanje ovih izjava koje se ovde prezentiraju?

TUŽILAC SAKSON: Prigovor, časni Sude.

SUDIJA ROBINSON: Da, gospodine Sakson?

TUŽILAC SAKSON: Ja tokom unakrsnog ispitivanja, koliko se sećam, nisam postavljao pitanja ovom svedoku o otmici članova njegove porodice.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Sakson, izgleda da se pitanje odnosi na izvor izjave koju ste vi doneli.

TUŽILAC SAKSON: Časni Sude, pitanje je glasilo: "Oni koji su oteli šest članova vaše porodice," a zatim se kaže, "da li su oni," pitanje moraju da se čitaju u celini. Postoji očigledna veza između oba dela pitanja, a ja uopšte nisam postavljao pitanja ovom svedoku o tragičnom gubitku članova njegove porodice.

SUDIJA ROBINSON: Neću da dozvolim ovo pitanje, gospodine Miloševiću, idite dalje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Gospodine Ibraj, juče ste u jednom trenutku odgovarajući na ova pitanja gospodina Saksona, za koje on tvrdi da su dokazi da ste vi bili nasilnik, rekli i upotrebili izraz da su to lažni svedoci. Recite zašto ste upotrebili taj izraz?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Da to nisu bili lažni svedoci, neko bi došao iz mog sela. Zbog zavisti, jer u opštini Đakovica selo Osek Hilja je jedino netaknuto selo do kraja rata ... Zašto OVK nije ušla u naše selo? Sva sela u koja je ušla OVK su i spaljena ili oštećena ili su tamo ljudi ubijeni, razne stvari su se dogodile, ali ništa se nije dogodilo u selu Osek Hilja. Selo Osek Hilja je netaknuto. I to je razlog zbog kog ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Gospodine Robinson, u transkriptu piše: "*They were not false witnesses*" (To nisu bili lažni svedoci), svedok je rekao ne "to nisu bili lažni svedoci," nego "da to nisu bili lažni svedoci, onda bi neko došao". Znači, treba da piše "*If they were not false witnesses than someone would come from the village*" i tako dalje. On je rekao "da to nisu bili lažni svedoci, neko bi došao".

SUDIJA ROBINSON: Da, gospodine Miloševiću, hvala vam na ispravci.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, odakle, kako vi vidite vezu, zašto ovi ljudi govore protiv vas, ovi koje je juče u raznim ovim, u

raznim ovim dokumentima gospodin Sakson ovde izneo?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Ti ljudi govore protiv mene zbog zavisti, jer je selo Osek Hilja jedino netaknuto selo. Ja i neki moji saradnici smo pomagali i branili selo. Mislim da je to pravi razlog.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Ibraj, želim da vas pitam da li je bilo i drugih sela u kojima je postojala tako tesna saradnja sa srpskim snagama?

SVEDOK IBRAJ: Ne znam. Ja znam samo jednu stvar, a to je da kad je uspostavljeno lokalno obezbeđenje, OVK je ubila mnoge njegove pripadnike. I kad bi ubili nekoga u selu, drugi se nisu usudili da nastave.

SUDIJA ROBINSON: U vašem kraju je selo Osek Hilja bilo jedino selo u kome je postojala tesna saradnja sa srpskim snagama?

SVEDOK IBRAJ: Bilo je i nekih drugih sela u kojima je postojalo lokalno obezbeđenje. Već sam rekao da kad bi OVK ubila pripadnike lokalnog obezbeđenja, onda bi se drugi uplašili, ne bi hteli da se pridruže tim snagama i onda bi OVK preuzela stvari.

SUDIJA ROBINSON: Izvolite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Ibraj, da li imate saznanja koliko je ljudi u tom širem rejonu Đakovice u kome ste vi proveli život, a i ovaj rat, UČK ubila Albanaca, ubila i otela?

TUŽILAC SAKSON: Prigovor, časni Sude. Ovi ne proizlazi iz unakrsnog ispitivanja. To nije nešto šta treba da se razjasni zbog pitanja iz unakrsnog ispitivanja.

SUDIJA ROBINSON: Da, slažem se. Gospodine Miloševiću, idite dalje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Vi se slažete, ali oni koji su pobili toliki broj Albanaca svakako imaju motiv da šire ovakve laži koje se odnose na svedoka Ibraja. To je nesumnjivo. A njemu su ...

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, ja sam doneo odluku, vaše pitanje ne proizlazi iz unakrsnog ispitivanja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Gospodine Ibraj, u jednom od ovih papira, ako me ne budu terali ja neću sada posebno da ga tražim, mada bih mogao, čini mi se i da nađem gde je, ne mogu tačno da, veliku je gomilu papira doneo gospodin Sakson, ali pomenuto je da ste maltretirali građane kad ste ih vodili u policijsku stanicu. Recite, molim vas, da li ste vi uopšte imali policijsku stanicu vašeg lokalnog obezbeđenja?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Mi nismo imali nikavu policijsku stanicu, našu policijsku stanicu. Mi smo imali jednu kancelariju u zgradi opštine i tamo smo održavali sastanke, a i tamo smo se sakupljali kako bismo delili plate. Nismo imali nikakvu policijsku stanicu. Ne samo da nije bilo policijske stanice u Osek Hilji, već nije bilo takvih policijskih stanica ni u jednom drugom selu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, da li vas dobro razumem, niste ni imali policijsku stanicu u koju biste mogli da odvedete nekog građanina da ga tamo maltretirate, kako piše u ovim papirima ovde?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Mi nismo bili pripadnici MUP-a, mi smo bili seoska policija. Odnosno, mi smo bili lokalno obezbeđenje u selu kao što sam rekao, imali smo kancelariju u zgradi opštine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Samo da vas pitam još za jedan ... Samo da vidim čija je ovo izjava, juče mi je ovde gospodin Sakson dao, Domi Durin (Domi Durin) koji je dao izjavu 8. februara 2000. godine. I on kaže, to vam je citirao gospodin Sakson: "27. marta bio sam u svom dvorištu zajedno sa svojom porodicom. Policija, zajedno sa pripadnicima grupe Muša Jakupija je stigla i provalili su u dvorište kroz kapiju. Svi mi smo pobjegli na brdo Čabrat (Cabrat). Odatle smo mogli da vidimo policiju i pripadnike jedinice

Muš Jakupija kako spaljuju kuće Afrima Domija (Afrim Domi) i Fatmira Domija (Fatmir Domi)". Da li se desio taj događaj?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Tog datuma koji se navodi tu u izjavi, Muš Jakupi je bio u bolnici, u bolnici u Đakovici, a poslednjih 15 godina, on pati od gangrene. Poslednjih 20 godina je samo tri puta bio u Đakovici i to kako bi otišao kod lekara. Dakle, ovo nije tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A onda on kaže dalje: "Pripadnici Muš Jakupijevе jedinice su mogli da se prepoznaju po tome što su nosili običnu odeću i govorili albanski". Da li je vaše lokalno obezbeđenje bilo u običnoj odeći ili ste vi nosili uniforme lokalnog obezbeđenja?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Kao što sam juče rekao, lokalno obezbeđenje je imalo svoje posebne uniforme. Nije se radilo ni o policijskoj, ni o vojnoj uniformi. Radilo se o jednoj posebnoj uniformi koju su imali pripadnici lokalnog obezbeđenja. Na rukavu se nalazila jedna oznaka, a takođe i na kapi i tu je, u stvari, pisalo "lokalno obezbeđenje" (Sigurimi Lokal) i na srpskom i na albanskom i ništa više.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To je bila uniforma, a ne civilna odeća, kako se ovde tvrdi.

TUŽILAC SAKSON: Prigovor, časni Sude, ovo je pre izjava nego pitanje. U svakom slučaju radilo se o uniformi. Ponovo se stavljaju reči u usta svedoka. Svedok je samo rekao "imali smo oznake na rukavu i na kapi". To je sve šta je on rekao da su imali, zbog toga ulažem prigovor na pitanje.

SUDIJA ROBINSON: Preformulišite pitanje, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Mislio sam da je dovoljno jasno. Da li su pripadnici lokalnog obezbeđenja imali uniforme ili su imali civilna odela?

TUŽILAC SAKSON: Na to pitanje je već odgovoreno. Dobili smo

odgovor pre nekoliko minuta od strane svedoka. Optuženi jednostavno uporno ponavlja pitanje, jer mu se ne dopada odgovor koji je dobio.

SUDIJA ROBINSON: Da, gospodine Miloševiću, pređite sad na drugo pitanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja ne razumem kako mi se ne dopada odgovor koji sam dobio. Gospodin Ibraj je odgovorio da su imali uniforme. Ovde u ovoj izjavi se govori da su bili u civilnim odelima pripadnici njegovog lokalnog obezbeđenja i tamo pravili neke zločine. To je potpuno drukčije. Šta ima tu da mi se ne dopada? Da li išta znate o ovom događaju gde su ovi ljudi pobegli, kažu na brdo Čabrat i da je zapaljeno, da li išta znate o tome da je neko zapalio kuću toga Afrima i Fatmira Domija?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Ja ništa ne znam o tome, niti znam te osobe.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ovde se u ovom istom, u istom ovom pasusu kaže: "25. marta u Ulici Ašim Voći, video sam pripadnike MUP-a kako odlaze u "Centar Majke Tereze" (Qendra Nene Tereza). Gde se nalazi taj centar u Đakovici?

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: Taj centar se nalazi iza hotela "Paštrik", odnosno nalazio se. Ako govorimo o istom centru, o centru koji je delio pomoć. Oni su delili humanitarnu pomoć tokom rata, pa čak i pre rata. A taj isti centar je delio humanitarnu pomoć i u mom selu. I centar je postojao sve do kraja rata. Delili su brašno, hranu, odeću, ulje, sapun i svi su slobodno mogli da odu do tog centra i da pakupe pomoć, a taj centar je takođe postojao i u mom selu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kažu otišli su predstavnici, odnosno video je MUP kako ide u "Centar Majka Tereza" i piše u zagradi "lokalna humanitarna agencija", a onda piše da su prvo opljačkali, a onda spalili centar koji se sastojao od tri kuće. Znači 25. marta ovaj kaže da su oni prvo opljačkali i to policajci, pa spalili centar koji se

sastojao od tri kuće.

SVEDOK IBRAJ – ODGOVOR: To nije tačno. I to nije tačno zato što policija nije bila tamo. Tamo su bili ljudi koji su pokušavali da pomognu, da dele tu pomoć. Na primer, to se dešavalo u kući jednog meštana tokom rata. Policiji nije bila potrebna naša pomoć.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Dobro. Hvala, hvala što ste svedočili. Nemam više pitanja.

SUDIJA KVON: Ja ima jedno kratko pitanje kako bismo nešto pojasnili. Gospodine Ibraj, vi ste juče rekli da je vaš otac poznat pod nadimkom Mušk Jakupi, a da je vaša jedinica lokalnog obezbeđenja bila poznata kao Jakupijeva jedinica i da je Muharem Ibraj neka druga osoba. Da li je to tačno? Izvinjavam se, ne Muharem Ibraj, već da je Muharem Jakupi (Muharem Jakupi) jedan drugi čovek, da to niste vi.

SVEDOK IBRAJ: Ja sam juče rekao da je moje ime Muharem Ibraj. Muharem Jakupi je moj komšija. Međutim, mene niko ne zove Muharem Jakupi.

SUDIJA KVON: Da, gospodine Ibraj, ali moje pitanje je da li je Muharem Jakupi bio član vašeg lokalnog obezbeđenja?

SVEDOK IBRAJ: Ne. On je bio pripadnik policije, srpske policije.

SUDIJA KVON: Gde? U Đakovici?

SVEDOK IBRAJ: Da, u Đakovici, ali mislim da je penzionisan pre nekoliko godina.

SUDIJA KVON: Hvala vam.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Ibraj, ovim ste završili svedočenje. Hvala vam što ste došli na Međunarodni sud, a sada možete da izađete iz sudnice.

SVEDOK IBRAJ: Hvala, časni Sude.

SUDIJA ROBINSON: Možete da pozvete sledećeg svedoka, gospodine Milošević.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Sledeći svedok je Šaban Fazljiu (Shaban Fazliu).

SUDIJA ROBINSON: Molim da svedok pročita svečanu izjavu.

SVEDOK FAZLJIU: Pre svega, hteo bih da pozdravim časne sudije. Dobro jutro. Dobro jutro, gospodine. Svečano izjavljujem da ću govoriti istinu, celu istinu i ništa osim istine.

SUDIJA ROBINSON: Možete da sednete. Možete da počnete, gospodine Miloševiću, izvolite.

GLAVNO ISPITIVANJE: OPTUŽENI MILOŠEVIĆ

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Fazljiu, molim vas predstavite se i recite nešto ukratko o sebi, gde ste rođeni, školovani i gde ste radili?

SVEDOK FAZLJIU – ODGOVOR: Rođen sam u selu Ribnik (Rimnik) u opštini Vitina (Viti). Završio sam tamo osnovnu školu, osmogodišnju osnovnu školu, a 1978. godine sam otišao u Uroševac (Ferizaj) gde sam završio srednju školu i onda sam nastavio da živim u Uroševcu.

SUDIJA ROBINSON: Koje godine ste rođeni?

SVEDOK FAZLJIU: Rođen sam 15. maja 1959. godine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kakav je sastav vašeg sela u pogledu nacionalne strukture? Da li je to bilo čisto albansko selo ili mešovito ili ko je, ko je sačinjavao sastav sela?

SVEDOK FAZLJIU – ODGOVOR: Moje selo je bilo mešovito sastava,

50:50. 1975. godine, kada sam bio mladić, 1978. godine, ljudi su pokušavali da odu iz sela, da napuste selo i da odu u Srbiju. Neki ljudi su bili plaćeni, neki nisu, ali većina nije dobijala nikakav novac, a neki iako su imali neku vrstu dogovora na kraju nisu dobili novac. Ali sada više nema ni jednog Srbina u mom selu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kada ste vi živeli tamo u vreme dok ste se školovali, tada je bilo 50:50 koliko razumem, Srba i Albanaca u selu. Na kom ste jeziku vi učili vašu školu?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Ja sam pratio nastavu na albanskom jeziku. Samo jedan predmet je predavan na srpskom jeziku, a 50 posto učenika u razredu su bili Srbi. Oni su imali dva predmeta nedeljno koja su predavana na albanskom jeziku. Imali smo ista prava kao i oni.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li ste se vi, s obzirom na takav mešoviti sastav vašeg sela i od ranog detinjstva i kasnije, družili sa Srbima?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da, da, naravno, družili smo se sa Srbima sve do nedavno. Družili smo se s njima, išli smo zajedno u škole, išli smo u planine, išli smo na polja, sve smo zajedno radili, ali 1977. godine došlo je do pokušaja da se nacionalizam umeša u sve to u našoj fabrici.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kad su počeli ti problemi?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Problemi su počeli 1977. godine kada je održan prvi koncert u Uroševcu. Oni su postojali i pre toga, budući da su emigranti dolazili iz Albanije (Albania) na Kosovo. I od tada su počeli da se dešavaju problemi. Radilo se o tome kako da se ode za Albaniju, kako da se pobegne od Srba, to su bili mali problemi, međutim, 1977. godine ovi problemi su postajali sve veći, a osnovni razlog svih tih problema je bila želja da se odvojimo od Srba.

SUDIJA BONOMI: U transkriptu stoji da su problemi počeli 1977.

godine kada je održan prvi koncert u Uroševcu.

SVEDOK FAZLIJU: Da.

SUDIJA BONOMI: Šta ste mislili pod tim "koncert"?

SVEDOK FAZLIJU: Pa, koncert, muzičko takmičenje. Budući da su oni došli iz Albanije kao gosti, a ja sam tada u to vreme bio učenik, a prvi koncert je tamo bio održan, pevale su se razne pesme o tome kako sva albanska braća treba da se ujedine i ja sam tada prvi put čuo za reč nacionalizam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Nećemo prelaziti ceo taj istorijat, sad vas pitam o vama lično. Da li ste se vi i dalje družili sa svojim komšijama Srbima, odnosno kakvi su bili vaši odnosi sa pripadnicima srpske nacionalne zajednice?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Većina nas Albanaca se družila sa Srbima. Radili smo zajedno sa Srbima sve do 1998. godine. Kažem većina, recimo 80 posto, a samo 10 posto je bilo protiv njih.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Sve do 1998. godine. I šta se desilo 1998. godine, recite, molim vas?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Pre svega hteo bih da kažem nešto o sebi. 1991. godine, ne sećam se tačno datuma, ali tada mi se nešto desilo kada su naše vođe izdale naredbu da ne razgovaramo sa Srbima, da ne radimo zajedno sa Srbima i da ne treba da imamo bilo kakav kontakt s njima. To je bilo u proleće, dakle proleće kada se obavljaju poljoprivredni radovi, ja sam tada radio i niko se nije usuđivao da izazove bilo kakve probleme sa komšijama. Oni su tek naveče uspevali da razgovaraju jedni s drugima. Meni se desilo, na primer, da mi je komšija rekao "ne mogu da nađem radnike", a ja sam onda rekao mom komšiji da, s obzirom da imam dobre odnose s njim, da ću ja da odem i pomognem mu. I kada sam otišao da radim tamo ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Je l' vaš komšija bio Srbin ili Albanac?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Srbin, Srbin. Srbin. Mogu čak i da kažem i njegovo ime. Bio je Dželatović Žarko, Dželatović, mi smo zajedno orali polja, zajedno i kada smo se onda vratili u sumrak, Albanci, bilo je njih dvadesetak do tridesetak i onda su me vređali, a razlog je bio to što sam ja bio s njim i što sam orao. Oni su dobili naredbe od vođa da ne idu i ne rade zajedno sa Srbima, čak ni da ne razgovaraju s njima. Bilo nam je naređeno da nemamo nikave odnose s njima. Sledećeg jutra kada sam se probudio kako bih obrađivao svoje polje sam, odnosno sa jednim mojim prijateljem Albancem, moj otac, odnosno otac i trojica muškaraca su došla tamo i prebila me. Ja sam tada imao oružje koje sam nezakonito posedovao, zaustavili su me, a jedan od njih koji me je napao, pucao sam tri puta na njega. Ovim opisom sam hteo samo da kažem šta se tačno meni desilo, zašto ja nisam slušao ono šta su mi vođe govorile. Te vođe čak ni danas ne uživaju dobar ugled. Zbog toga nisam slušao ono šta oni govore.

SUDIJA ROBINSON: Hvala vam, gospodine Fazljiu. Kad se vratimo s pauze odgovorićete na pitanje gospodina Miloševića šta se desilo 1998. godine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U transkriptu piše da ga je napao njegov otac i tri čoveka. On kaže: *“My father and three ...*

SUDIJA ROBINSON: Da, ali kasnije je promenjeno u “jedan otac i trojica muškaraca”. Video sam to u transkriptu. Pauza od 20 minuta.

(pauza)

SUDIJA ROBINSON: Izvolite, gospodine Miloševiću. Pitali ste svedoka o 1998. godini.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da. Gospodine Fazljiu, vi ste rekli da su ti odnosi bili dobri do 1998. godine. Šta se desilo 1998. godine?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: 1998. godine OVK je počela da odlazi u brda, naoružana, u većim brojevima. Ja želim da objasnim

šta se meni dogodilo, ako je to moguće?

SUDIJA ROBINSON: Kad je to bilo?

SVEDOK FAZLIJU: Meni se to dogodilo 1991. godine.

SUDIJA ROBINSON: Ali vi ste to već prošli. Imate li nešto više da kažete o tom incidentu?

SVEDOK FAZLIJU: Da, nešto malo više.

SUDIJA ROBINSON: Morate da pratite liniju ispitivanja koju utvrđuje gospodin Milošević.

SVEDOK FAZLIJU: Da, razumem, ali prekinuli su me, pa bih onda, ukoliko je to moguće, želeo da nastavim. Ako ne, možemo da nastavimo nečim drugim.

SUDIJA ROBINSON: Najbolje da gospodin Milošević nastavi sa svojim ispitivanjem o 1998. godini, a ako to bude potrebno, on će ponovo da postavi pitanje o 1991. godini.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa, dobro, mislim da je racionalnije da završite objašnjenje o događaju 1991. godine. Recite sasvim kratko šta ste imali na umu da dodate tome?

SUDIJA ROBINSON: Da, kratko.

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Hteo sam da kažem da je nacionalizam počeo mojim slučajem. Sudovi su radili u interesu pravde. Ja sam izveden pred sud i suđeno mi je, iako nisam bio kriv, jer ja sam kao pojedinac imao pravo da pomognem kome god sam hteo, kad god sam hteo. Ipak, sud me je osudio. Sudovi na Kosovu poštovali su pravila, a ja mogu da potvrdim da je to važno i u mom slučaju. To sam hteo da kažem.

SUDIJA ROBINSON: Hvala. Izvolite, nastavite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Počeli ste da objašnjavate, gospodine Fazljiu, 1998. godinu i rekli ste da je te godine veći broj pripadnika UČK otišao u planine. Šta se događalo te 1998. godine?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Došlo je naređenje za naoružavanje. Onu su se naoružali još ranije. Naoružavanje na Kosovu počelo je još 1992. godine, a 1998. godine, u mojoj opštini, ljudi su se u većim brojevima uputili u brda. U selima Račak (Recak), Belince (Belince), Beleg (Beleg), Štimlje (Shtime), svi su bilo povezani ili imali veze sa delom koji se nalazio u Drenici (Drenice). Ja sam tada radio kao šumar. Uvek sam bio na terenu u brdima, jer je to bio moj posao i tako sam dobio tačne informacije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li to znači da je u vašem okruženju, tamo gde ste vi radili kao šumar, rekli ste sada, bili ste uvek u brdima, da li je bilo tamo ovih ekstremista, pripadnika UČK? O čemu se tu radi? Da li su to bile neke grupe ili pojedinci koje ste sretali, ko su oni bili, ko ih je predvodio, da li se protiv nekih od njih vodio neki sudski postupak ili bilo šta? Recite to ukratko.

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da. Jedan moj prijatelj, Adem Abazi (Adem Abazi) bio je jedan od glavnih ljudi u OVK, mi smo zajedno išli u školu, poznajem ga još od 1973. godine. On je bio vođa grupe u Jezercu (Jezerce) i grupe koja je operisala u Račku i Kačaniku (Kacanik) u opštini Uroševac. Njega je sud osudio 1979. godine i on je odslužio četiri godine zatvora. Moj polubrat Ekrem Fazljiu (Ekrem Fazliu) bio je među njima. Jedan je od onih koji su osuđeni zbog pokušaja otepljenja Kosova od Srbije i pripajanja Albaniji. Ta osoba, ranije spomenuta osoba, bila je jedna od ključnih ljudi u OVK. Moj brat bio je pripadnik komisije OVK.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kakve komisije?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Te sam ljude sreo u brdima, tamo sam ih video, jer moj posao je podrazumevao da se krećem između

sela, da idem u brda i oni su se uvek kretali po brdima. Nisu bili organizovani u velike grupe. Operisali su u grupama od tri ili četiri, u skladu sa svojim sopstvenim naređenjima. A kasnije su se te grupe povećale na otprilike 100 ljudi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li su bili naoružani i da li su imali uniforme?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Naravno da su bili naoružani, ali nisu imali uniforme, ne svi. Samo glavne figure, komandanti, imali su uniforme. U svakoj grupi jedan ili dvojica bi imali uniforme, ostali bi imali civilnu odeću, ali naravno da su bili naoružani.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Šta je bila njihova aktivnost te 1998. godine o kojoj vi imate neposredna saznanja?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Njihova aktivnost počela je 1995. godine. Cilj im je bio da ubijaju policajce i one ljude koji odbiju da prestanu sa poslom, one koji ne izvršavaju njihova naređenja. To je bio njihov cilj, da ubijaju, da ubijaju nedužne ljude i da na taj način ostvare svoj cilj, što je sada slučaj.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Sad ste rekli da su ubijali ljude koji su odbili da prestanu sa poslom. Da li to možete malo bliže da objasnite? O čemu se tu radilo?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Ima mnogo takvih primera, a ja ću da spomenem Eljmija Mahmutija (Elmi Mahmuti), mog prijatelja. On je imao taj problem i zbog toga je njegov brat ubijen. On je ubio svog brata i sud ga je osudio 1992. godine. Sud je bio u njihovim rukama. Na Kosovu, u to vreme 90 posto stanovnika bili su Albanci. 90 posto su radili kao službenici sve do 1992. godine. I oni su od Adema Abazija i njegovih ljudi dobili naređenja da ubijaju policajce. Njihov je cilj bio da ubijaju policajce i da započnu sukob.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Molim vas, objasnite malo bliže da su ubijali one ljude koji su odbili da prestanu da rade? Koje naredio ljudima da prestanu da rade?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Ta su naređenja davale vođe. Jedan od glavnih vođa bio je Šaćir Šabani (Shaqir Shabani). Ne sećam se tačne godine, ali mislim da je 1969. godine on bio u Albaniji, danas živi u Francuskoj (France). On podržava Muhameda Zogua (Muhamed Zogu) i Šaćira Berišu (Shaqir Berisha)

prevodioci: Ispravka prevodilaca: Ahmeta Zogua (Ahmet Zogu) i Saljija Berišu (Sali Berisha).

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Šaćir Beriša je moj ujak.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A recite mi, gospodine Fazljiju, kome je Šaćir Šabani naredio da prestane da radi?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Šaćir Šabani je naredio svojim prijateljima, svojim zamenicima, dobro je poznato da su svi oni bili kao jedna vojska, redovna vojska, ali su radili protivzakonito. Imali su svoje sopstvene vođe. Na primer Hajdin Abazi (Hajdin Abazi), Sadik Balja (Sadik Bala), moj brat Ekrem Fazljiju i drugi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li ste vi bili u prilici da podnesete neku krivičnu prijavu protiv bilo koga od ovih koji su radili nezakonito? Ne mislim samo u svojstvu šumara za poslove koji se tiču vaših nadležnosti šumara, nego uopšte. Da li ste bili u prilici da podnosite krivične prijave protiv tih ljudi?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da. Mi Albanci smo muslimani i u našoj tradiciji je da se sve šta je protiv zakona mora prijaviti. Svako ko radi protiv zakona treba da bude prijavljen. I iz tog razloga, kada je reč o mnogim slučajevima, ljudi o kojima sam ja imao saznanja da poseduju automatske puške ili ručne bombe ili uniforme, ja sam ih prijavio. I oni su osuđeni.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li ste imali slučajeve da prijavite i neke Srbe zbog nekih krivičnih dela?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da, naravno. Prema našoj tradiciji, mi ne prijavljujemo samo Albance, nego Srbe i druge. Što god je zabranjeno po zakonu, mi to prijavimo. Sve stvari koje su protivne

interesima naroda. Bilo je slučajeva kad sam prijavio i Srbe.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa dobro, da li ta krivična dela koja pominjete i za koja ste podnosili prijave se odnose samo na posedovanje oružja, uniformi ili i na neke zločine koji su počinjeni sasvim konkretno?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Video sam samo one koji su posedovali oružje i ti su ljudi osuđeni, a njihovo je oružje zaplenjeno. Bilo je slučajeva i kad su ljudi ubijeni, međutim, time su se bavile snage bezbednosti. Ja nisam imao nikakve veze sa tim slučajevima. Moj je posao bio da prijavim sve šta je bilo protivzakonito.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A dobro, da li ste tada 1998. godine imali saznanja gde se nalaze ili gde su se nalazile baze UČK?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da. U seli Kotlina (Kotline) u opštini Kačanik, u selu Jezerce i u selu Račak, u Belincu koje je odmah iznad Račka ... Ta su dva sela zapravo povezana, sve je to u mojoj opštini. Isto tako i u pravcu Gnjilana (Gjilan), ali tamo ih je bilo manje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, tu vašoj opštini, u ovih nekoliko mesta koje ste pomenuli, koliko je bilo približno pripadnika UČK?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Oko 100 do 1998. godine. Do 1999. godine operisali su u manjim grupama. 15 ljudi, 30 ljudi. Obučavali su se, kopali su rovove, to sam video svojim očima, a kasnije, krajem 1999. godine, njihov se broj povećao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li ste rekli krajem 1998. godine ili krajem 1999. godine?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Ne, ne, 1998. godine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Hvala vam. Da idemo dalje, da idemo dalje na sasvim konkretne stvari. Šta možete da kažete o stanju u Uroševcu nakon prvih napad NATO, dakle nakon prvih napada NATO od 24. aprila 1999. godine, od 24. marta 1999. godine?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Pre nego što je počelo bombardovanje, jedan manji broj ljudi je napustio Kosovo. Govorim sada o mojoj opštini, o Štimlju, Gnjilanu, Vitini i selima u tom području. Rekao bih da je možda pet posto stanovnika otišlo. Međutim, kada je počelo bombardovanje, ljudi su počeli da odlaze zbog straha i to u većim brojevima. Tada nije bilo teško samo za ljude. I životinjama je bilo teško. Svima koji su živeli na Kosovu u to vreme. Imao sam rođake u inostranstvu koji su radili u Nemačkoj (Germany) i Švajcarskoj (Switzerland) koji su mene i moju porodicu pozvali da odemo tamo. Tačnije, pozvali su me još 15 dana pre početka bombardovanja. Osnovali su logore u Albaniji i Makedoniji šest meseci ranije. Meni je lično rečeno da ako ne odemo, da ćemo svi bitu ubijeni u bombardovanju. I to se i dogodilo. Mnogi su ljudi ranjeni zbog bombardovanja NATO. Traumatizovani takođe. Omladina do 18 godina pretrpela je traume i ne mogu normalno da nastave sa životom. Prema tome, nakon što je počelo bombardovanje, ljudi su počeli da napuštaju Kosovo u većem broju.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Fazliju, molim vas kažite sasvim precizno i što je moguće kraće, šta su bili razlozi da ljudi počnu u velikom broju da napuštaju Kosovo, po onome šta vi znate iz vašeg vlasitog iskustva i onoga šta ste videli.

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Kao što sam ranije spomenuo, moj je brat za vreme bombardovanja bio sa mnom, zajedno sa čitavom njegovom porodicom. Njihova je namera bila da svet vidi da ljudi napuštaju, da ljudi odlaze zbog onoga šta rade Srbi, ali situacija je bila suprotna. Oni su odlazili zbog NATO. Samo je manji broj kriminalaca koji su osuđeni za ilegalno posedovanje oružja i droge i tako dalje otišao zbog Srbije. Ljudi koji su otišli zbog sopstvene dobiti. Kad je počelo bombardovanje, ljudi su se našli pod velikim stresom.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kakav je bio stav, ovo šta ste vi znali, ovih vođa UČK u vezi sa napuštanjem Kosova i ostajanjem na Kosovu?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Naređenje OVK je glasilo ovako: "Oni

koji ne slušaju naređenja OVK biće ubijeni". I to se i dogodilo u stvarnosti, onima koji nisu slušali naređenja OVK. Spomenuću ovde slučaj jednog mog prijatelja koga je OVK odvela i držala devet dana. Na svu sreću on je uspeo da pobegne i preživi. On je sam to dokazivao, a mi smo taj predmet izneli pred sud na Kosovu nakon rata. 26 ljudi iz opštine Kačanik koji su odvedeni tokom noći su i ubijeni, a svi su oni Albanci. Pet ih je osuđeno u Prištini pre nekih četiri ili pet meseci. Bio sam u Prištini dva puta i dao izjavu. Baš kao što sam došao i ovamo da kažem istinu, ja sam svedočio i tamo. I rekao sam istinu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Fazliju, da se vratimo na ovo pitanje. Rekli ste da će UČK da ubije one koji ne slušaju naredbu. Šta su bile naredbe UČK tada upućene stanovništvu?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Naređenje je bilo da se napusti Kosovo u kasnijim fazama, da se ide u Albaniju, Makedoniju kako bi svet mogao da vidi da Albanci odlaze zbog onoga šta im rade Srbi. To je bio cilj. To je bila naredba OVK.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Sada mi recite kako je izdavana ta naredba OVK. Da li su pripadnici OVK ili njihovi neki simpatizeri išli od kuće do kuće da kažu građanima šta im oni nalažu ili su to radili na neki drugi način? Kako se ta naredba saopštavala Albancima po Kosovu?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Svaka ulica, sveko selo imalo je sopstveno veće, a oni su u tim većima imali svoje ljude. Isto tako, odlazili su i govorili svoja naređenja na raznim skupovima, tamo gde su imali smeštaj. To se dešavalo 1997. godine, 1998. godine, ali su operisali i 1996. godine, mada u manjim grupama, najviše troje ljudi, kako bi uverili ljude. Mi smo imali veze, bili smo prijatelji sa Srbima, nije bilo nikakvih problema među nama. Ja imam 46 godina i nikada mi nije audio nijedan Srbin, niti Albanac, ni Turčin, a bilo je i Roma i oni mi nisu naudili. Spomenuću ovde jedan primer. Ja sam ovde došao dobrovoljno da kažem istinu, a tri dana nakon toga, odveli su moju ćerku. Njoj je skoro 17 godina. Mreža OVK funkcioniše i dan danas. Glavne figure, oni koji su postali generali su ljudi koji su ubijali. Neću

uopšte da spominjem mlađe ili niže predstavnike.

SUDIJA ROBINSON: Da li je njoj bilo 17 godina kada su je odveli ili joj je 17 godina sada?

SVEDOK FAZLIJU: Ona je rođena 1989. godine, uskoro će da ima 17 godina. Želeo sam da dođem ovde, na ovaj Sud, pravo sa Kosova. Za to su mi svedoci jedan Grk i jedan Italijan iz KFOR-a, ali oni to nisu zapisali. Pitali su me "šta tamo želiš da kažeš". Ja sam im rekao "hoću da kažem istinu". Nisam ovde došao da branim bilo koga, došao sam samo da kažem istinu o tome kako su se stvari odvijale. Kad sam pre mesec dana ...

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, postavljajte pitanja svedoku.

SUDIJA KVON: A u međuvremenu ... Samo trenutak, izvinite. Gospodine Fazljiu, ne sećam se da li ste rekli gde ste tačno živeli u opštini Uroševac, u kom selu?

SVEDOK FAZLIJU: U selu Softović (Softoviq).

SUDIJA KVON: Hvala.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Fazljiu, kad ste odlučili da dođete ovde da svedočite, to ste maločas rekli, tri dana posle toga vam je kidnapovana ćerka. Je li to ono šta ste maločas rekli?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kada vam je kidnapovana ćerka?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Pre pet meseci.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Recite mi kako su oni saznali da ste vi odlučili da ćete svedočiti ovde? Da li znate kako su saznali da ćete ovde svedočiti?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da, 99 posto sam siguran. Rekao sam

mojoj porodici da ću da zatražim da me odvedu u Hag (The Hague) kako bih rekao istinu. Tamo je bio i moj brat, njegova žena, čija su dva brata pripadnici OVK. I mislim da je žena mog brata kriva za to šta se dogodilo, da su oni saznali za moju nameru da dođem u Hag.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I da su vam onda za odmazdu kidnapovali ćerku?

SVEDOK FAZLJIU – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li imate saznanje šta je sada sa vašom ćerkom?

SVEDOK FAZLJIU – ODGOVOR: Dok sam bio ovde, čuo sam da je moja ćerka nazvala svoju majku, dakle moju ženu, samo da kaže da je živa, ali ništa nije rekla o tome gde je. Rekla je samo da je živa.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, hvala vam, gospodine Fazljiu. Da skratimo ...

SUDIJA BONOMI: Ako ste završili s ovom temom, ja bih hteo da postavim pitanje. Šta je preduzeto u vezi sa tom otmicom?

SVEDOK FAZLJIU: Mislite na moju ćerku, gospodine?

SUDIJA BONOMI: Da.

SVEDOK FAZLJIU: Ja sam zatražio od Beograda da mi omogući da dođem ovde da svedočim i to je razlog zbog čega je moja ćerka oteta. Da znam ko ju je oteo, ja bih upozorio, a moja supruga je već obavestila policiju, a takođe je i objavljena jedna vest o tome u novinama. Da ja znam gde je moja ćerka i da znam ko ju je oteo, ja bih obavio u vezi s tom osobom šta treba da se obavi, ne bih tražio nikakvu drugu pomoć, jer moj život sada nema vrednosti. Ako imate decu, shvatićete o čemu govorim.

SUDIJA BONOMI: A koju policiju ste obavestili?

SVEDOK FAZLIJU: Pa policiju koja se sad tamo nalazi na Kosovu, u Uroševcu.

SUDIJA BONOMI: Ja bih hteo da znam gde je to prijavljeno, dakle kojoj policiji, kome?

SVEDOK FAZLIJU: Moja supruga i moj sin, budući da meni nije lako da odem tamo, ja ne odlazim kući javno budući da se plašim kriminalaca iz OVK ...

SUDIJA BONOMI: Ali gde je to prijavljeno?

SVEDOK FAZLIJU: U Uroševcu.

SUDIJA BONOMI: Hvala.

SUDIJA ROBINSON: Izvolite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Hvala, gospodine Robinson. Da se vratmo na ono konkretno pitanje. Rekli ste da su vođe UČK naredile Albancima preko sve te mreže njihovih veća, njihovih predstavnika i tako dalje, da napuste Kosovo. Da li znate u vašem kraju ko je konkretno naredio da Albanci napuste Kosovo?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da, znam. Tamo je bio Muhamed Ademi (Muhamed Ademi) koji je radio kao nastavnik. Zatim Sadik Balja (Sadik Bala) i mnogi drugi. Ukoliko želite, mogu i njihova imena da spomenem.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Sasvim konkretno.

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Oni su naredili da se Kosovo napusti kako bi svet video šta se dešava. Međutim, ništa se nije dešavalo pre NATO bombardovanja. Pripadnici OVK su sklonili svoje porodice dve do tri godine sa Kosova, a što se tiče ljudi, stanovništva, govorim o 90 posto stanovništva, oni nisu napustili Kosovo sve dok nije počelo NATO bombardovanje, uprkos naredbama koje su bile izdate, jer su smatrali da se ne radi o ispravnom naređenju.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Šta možete da kažete o ponašanju vojske i policije na Kosovu? Šta možete da kažete o problemima između vojske i policije i civilnog stanovništva na Kosovu?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Pa ne znam šta da kažem, mogu samo da kažem da nas je vojska štitila, čak su deci delili i čokoladu. Ne znam kako najbolje to da opišem, ne znam da nam je vojska nanela bilo kakvo zlo ili izazvala bilo kakve probleme. Vojska se ponašala kao svaka druga vojska na svetu. Ja sada ne govorim samo o svom selu, već i o drugim opštinama, o Uroševcu, o Prištini, o Gnjilanu, vojska je bila tamo kako bi nama pomogla.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Molim vas da mi kažete u vezi sa ovim. Na primer u optužnici, u paragrafu 63(j), kažu da su u periodu od 24. marta do 14. aprila snage SRJ i Srbije granatirale i napadale sela u opštini Uroševac. Znači to je vaša opština uključujući sela Biba (Bibe), Mudžaher Prelez (Prelez u Muhaxhere), Raka (Rake), Staro Selo, ubivši određeni broj njihovih stanovnika i da su nakon granatiranja snage SRJ i Srbije ulazili u neka sela, među ostalima Papaz (Papaz) i Sojevo (Sojeve) i naređivale stanovnicima da ih napuste. Da li znate nešto o tome?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da, znam. Samo u selu Prelez je vojska na veoma ljubazan način rekla ljudima da odu za Uroševac i to zbog bombardovanja. I oni su tamo našli zaklon. I oko sela Softović, to je urađeno kako bi se narod zaštitio. Vojska nije ništa loše uradila. Nisam video da je vojska bilo šta loše uradila. Bio i u Prelezu i u Mirašu (Mirash), u svim tim selima, ja sam vodio ljude kolima odatle u Uroševac kako bi se osećali bezbednije. I dok sam vozio, mogao sam da vidim vojsku i nikada nisam video da su nešto loše radili.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li je vojska, da li imate bilo kakvu informaciju o tome da li je vojska naređivala stanovnicima da napuštaju Kosovo?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Ne. Ne, nije mi poznat ni jedan takav slučaj da se ljudima naređivalo da odu. U stvari, suprotno su radili,

oni su ljudima davali hranu. Takođe postoje i snimci o tome šta se dešavalo. Ja sam lično bio u tim selima koje sam spomenuo. Jedino naređenje je bilo naređenje OVK, a naredba vojske je bila da ostanemo tu gde jesmo, da se ne plašimo i da je vojska tu kako bi nas zaštitila. I to se i desilo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A sada kažete, upravo ste pomenuli, da jedino naređenje koje je bilo da se napušta Kosovo, bilo je naređenje OVK. Je l' ste to rekli?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da. To je istina. Jedino je OVK dala takvo naređenje. Čak i danas postoji naređenje da se kupuje imovina Srba, Turaka, Roma kako bi se područje očistilo od njih, to može svugde da se vidi. Čak i u novinama. Ne dešava se to samo na Kosovu. Cilj je da se to ostvari i u Makedoniji i u Crnoj Gori. To je cilj od 1985. godine, nije to novi neki cilj. Oni su na tome radili od 1977. godine, čak i moj brat Habid Abazi (Habid Abazi) i mogli drugi su radili ka ostvarenju ovog cilja. Ja ih poznajem, mnogi od njih su išli zajedno sa mnom u školu, zajedno smo se igrali, zajedno smo se družili, provodili vreme. Oni su čak pokušavali i mene da ubede u to, međutim, kako sam ja mogao da uperim svoju pušku na svog komšiju, na mog brata, budući da mene vera uči da je prvi komšija moj brat i da ne treba uopšte obraćati pažnju na boju kože. Iz tog razloga mi smo sprečili da se dese mnoge loše stvari. A evo, oni su sada, na primer, oteli moju ćerku kako bi sprečili druge, poput mene, da dođu ovde i da kažu istinu. Ja sam siguran da će oni čak pokušati da otmu i moje sinove, uprkos svemu ja sam hteo da dođem ovde da kažem istinu, jer će mi Bog pomoći. Ne želim da mi Sud pomogne ili bilo ko drugi. Meni će Bog pomoći. Ja želim da kažem istinu, jer znam da Sud treba da čuje istinu, a istina je ovo šta vam ja sad govorim.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Hvala, gospodine Fazliju, samo još nekoliko pitanja da vam postvim, jer ovo ste potpuno precizno objasnili. Ovde su saslušani neki svedoci iz Uroševca, na primer saslušan je Fljorim Krasnići (Florim Krasniqi) iz Mirosavlja (Mirosale), opština Uroševac koji je izjavio da je on 4. aprila 1999. godine video vojna vozila smeštena blizu sela Softović kako granatiraju ka Rakovici

(Rakovice) i Zlatarima, gde ubijaju četiri čoveka u Slatarima i ranjavaju pet. Takođe je izjavio da su srpske snage pucale na ljude u Pojatištu (Pojatishme), a da je 7. aprila 1999. godine video kako gore kuće u Sojevu i Kamenj glavi, a da je kasnije čuo da je sedam ljudi ubijeno tom prilikom. Dakle, to je blizu sela Softovići, to je vaše selo, je li tako? Šta znate o tome, da li znate nešto o tim događajima o kojima je ovaj svedok ovde svedočio?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Pa, Fljorim Krasnići je pripadnik OVK. On je ovde svedočio radi lične koristi. Opšte je poznato koji su njihovi lični interesi. Vojska nikada nije granatirala naše selo. Samo je NATO bombardovao. 12 do 13 kuća je granatirala OVK, onih ljudi koji su, na primer, radili u SUP-u. Postoje živi dokazi, Avdi Musa (Avdi Musa) koji ima 35 godina, on je radio u SUP-u, a 12. kada su snage ušle na Kosovo, on je ubijen. I to samo zato što je branio narod, a napao lopove i kriminalce, a Fljorim Krasnići je pripadnik OVK. Neko poput Bajrama Pljakua (Bajram Plaku) koji ima 75 godina je čovek koga sam ja poznavao i on je rekao da je prestar da bi se priključio OVK i da će ostati tu gde jeste. I njega su ubili, ali niko drugi nije ubijen u opštini Uroševac.

SUDIJA BONOMI: Možete li da pojasnite nešto šta ste malopre rekli. Vi ste rekli da je OVK granatirala, da li ste to hteli da kažete?

SVEDOK FAZLIJU: Oni su granatirali tih 12 do 13 kuća u opštini Uroševac. Mislili su da su vlasnici tih 12 do 13 kuća oni koji služe Srbiji i onda je OVK digla u vazduh te kuće koristeći dinamit, eksplozivne naprave, ne znam kako to da kažem.

SUDIJA BONOMI: Oprostite, ali postoji još nešto šta ste rekli. Vi ste spomenuli 12. kada su snage, odnosno vojska ušla na Kosovo. Šta ste time hteli da kažete?

SVEDOK FAZLIJU: Hteo sam da kažem da samo zato, kao što je, na primer, Avdi Musa, samo zato što je on radio za Državnu bezbednost, OVK ga je ubila i to stotinak metara od moje kuće.

SUDIJA BONOMI: Izvinite, ja pratim ovo šta sad kažete, ali šta ste hteli da kažete time što ste rekli da su snage, odnosno vojnici ušli na

Kosovo?

SVEDOK FAZLIJU: Mislio sam na NATO snage. Dakle, kada kažem "vojska", mislim na NATO.

SUDIJA BONOMI: Vi kažete da su oni 12., nekog meseca, ušli na Kosovo.

SVEDOK FAZLIJU: Da, 12. juna 1999. godine.

SUDIJA BONOMI: Hvala vam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pomenuli ste ovog starog čoveka koji je ubijen samo zato što nije hteo da napusti svoju kuću, da ode sa Kosova.

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: On je napustio svoju kuću u selu Pojatište i otišao je u kuću svoje ćerke, kod zeta. Od njegove ćerke čuo sam da otac želi da umre kao heroj i on je napao policiju. To je bio jedini slučaj.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A recite mi da li ste imali neke lične gubitke u porodici? Ćerka vam je oteta, to, nadam se, nije još gubitak, kidnapovana. A da li ste imali neke lične gubitke u porodici?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ne postoji nikakav srpski prevod.

SUDIJA ROBINSON: Da li postoje neki tehnički problem?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ne postoji, verovatno, pošto vas dobijam u prevodu, ali ovo šta je odgovorio svedok uopšte nije prevedeno na srpski. Ja čitam sad sa transkripta: "Brata moje supruge ubio je OVK nakon dva meseca. Jednog od počinilaca osudio je UNMIK (United Nations Mission in Kosovo) na 10 godina. Jedini razog za to je bio što je njegovo dete," pa onda fali nešto, "je bio tamo i oni su otišli i

ubili ga. A jedan moj rođak u selu Žegra (Zheger),” opet fali nešto, “koji je imao toliko i toliko godina, on je rekao ‘neću da napustim svoju kuću’ i on je, takođe, ubijen. Ubila ga je OVK, a ondas su Srbe za to optužili”. Ceo taj pasus i odgovor nema u srpskom prevodu ni za one koji gledaju, ni za nas koji ovde slušamo.

SUDIJA ROBINSON: Zamoliću sad skretara da proveri u čemu je problem. Nastavimo sada pa ćemo da vidimo da li ima prevoda.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu, gospodine Robinson. Gospodine Fazljiu, svedok koji se ovde pojavio, njegovo ime je Bajram Bucaljiu (Bajram Bucaliu) iz Starog sela, opština Uroševac, to je vaša opština, Uroševac, je izjavio da je 2. aprila srpska armija opkolila Staro selo, da je 3. aprila vojska pretraživala kuće, da su onda palili kuće, a da su 13. aprila ubijena tri seljaka, a posle toga seljaci počeli da napuštaju Uroševac. Šta možete da kažete o ovom navodima, da li je bilo tako kao što je ovaj svedok ispričao?

SVEDOK FAZLJIU – ODGOVOR: Ja poznajem Bajrama Bucaljiua i to veoma dobro. Mi smo prijatelji, a takođe postoji i rodbinska veza, budući da je jedan moj rođak oženjen njegovom rođakom. Bajram Bucaljiu se uvek družio sa Srbima i Srbi su mu pronašli posao, odnosno dali posao na stanici. Međutim, radi se o tome da je on čovek koji ima dvostruke standarde. On potiče iz jedne porodica koja se bavi trgovinom narkotika. Jedan njegov rođak je ubio 1992. godine nekoga i to zbog 36 kilograma droge. Takođe je ubio i jednog saobraćajnog policajca, ime mu je Veraj Saljaj (Veraj Salaj) i on je uglavnom provodio vreme u Bugarskoj (Bulgaria) i u Turskoj (Turkey). A pre tri meseca je spaljen ...

prevodioci: Ako je prevodilac dobro čuo.

SVEDOK FAZLJIU – ODGOVOR: Gospodine, ja ovde sada ne iznosim nikakve optužbe, radi se o istini i ako nešto nije istina, ja ću to sam reći.

SUDIJA BONOMI: Da li sam dobro shvatio da vi govorite o nekom njegovom rođaku?

SVEDOK FAZLIJU: Da, da, o njegovom rođaku, članu njegove porodice koji je bio u vezi sa Bajramom Bucaljiuom koga dobro poznajem, poznajem i njegovog oca Išljama (Ishlam Bucailu), poznajem takođe i njegovu braću, budući da postoje određene rodbinske veze preko žena.

SUDIJA BONOMI: A zašto ste vi rekli da on ima dvostruke standarde?

SVEDOK FAZLIJU: Zato što je sa Srbima bio sve do početka bombardovanja, a onda kada se NATO pojavio, onda je došao ovde na Sud i lagao.

SUDIJA BONOMI: Ali od kakvog je značaja što se neki njegov rođak bavi trgovinom droge? Kakve to sad ima veze s tim da li on ima dvostruke standarde?

SVEDOK FAZLIJU: Radi se o tome da je on čovek koji ima dvostruke standarde, jer je do NATO bombardovana radio sa Srbima, a onda je došao ovde pa je svedočio protiv Srba.

SUDIJA BONOMI: Da, ali zašto ste spomenuli tog njegovog zeta, rođaka koji se bavi trgovinom droge? Pokušavam da shvatim značaj toga. Pokušajte da odgovorite na to pitanje.

SVEDOK FAZLIJU: To sam spomenuo jer sam pitan kakav je on čovek, da li ga poznajem i ja sam rekao da Bajrama Bucaljiua vrlo dobro poznajem. I on se bavi trgovinom droge.

SUDIJA BONOMI: Dobro, ako se on takođe bavi trgovinom droge, zašto nam to niste odmah rekli? Zašto ste nam govorili da se njegov rođak bavi trgovinom droge? Ne shvatam koja je relevantnost svega toga. Sada je rekao da se svedok bavi trgovinom droge.

SVEDOK FAZLIJU: Gospodine, da li mogu nešto sad da kažem?

SUDIJA ROBINSON: Da, izvolite.

SVEDOK FAZLIJU: Gospodo sudije, hteo sam da vam objasnim iz kakve porodice on potiče, jer to je važno. Bajram je trgovac drogom, on je kriminalac koji nije znao ko mu je ulazio i izlazio iz kuće i on ima dvostruke standarde i davao je lažne izjave. On je govorio da sam ja kriminalac i da je moja porodica, da su članovi moje porodice kriminalci, zato ja kažem da je on čovek koji ima dvostruke standarde.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Fazliju, šta se desilo s vašom kućom u Uroševcu? Da li je ona porušena, pokradena ili je i sada kao što je bila?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Prvo su ušli u kuću, a onda su je uništili, moju kuću i kuće Srba, kao i mnoge druge kuće mnogih drugih ljudi koji se nisu priključili OVK.

SUDIJA KVON: Mislite na vašu kuću u Softoviću?

SVEDOK FAZLIJU: Ne, mislim na kuću u Uroševcu, jer ja sam živio u Softoviću, ali 1991. godine kada sam ranio onog čoveka, preselio sam se u Uroševac. I od 1992. godine živim u Uroševcu.

SUDIJA KVON: Hvala.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A kad su vam opljačkali i zapalili kuće, vašu i svih ovih drugih koje ste pomenuli.

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: 12. juna, a 13. i 14. sam napustio Kosovo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači, kad su došli oni pod pokroviteljstvom ove zaštitne misije Ujedinjenih nacija, onda su vam zapalili kuću?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da, do tada nije spaljena ni jedna kuća, samo su neke kuće uništene u bombardovanju NATO. Ne znam koja je bila svrha toga, to ne mogu da kažem. Celo selo Biba, Prelez u opštini Vitina, sva ta sela uništio je NATO. Kad su ušle snage

NATO, onda su kuće Srba i Albanaca koji nisu slušali naređenja OVK, spaljene.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li su na tom terenu gde ste vi živeli delovali Šaćir Šabani i Šukri Buja (Shukri Buja)?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Šukri Buja je bio aktivan, a Šaćir Šabani je bio u inostranstvu. Bio je povezan sa Saljijem Berišom u Albaniji, sa Avduljem Bardijem (Avdul Bardi) i tako dalje. Oni samo prenose naređenja, a Šukri Buja je bio komandant u Nerodimlju (Nerodime), a to je povezano sa Jezercem (Jezerce) ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li vam je poznato ko je Hajdin Abazi?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Kao što sam već rekao, Hajdin Abazi je jedan moj prijatelj i zajedno smo išli u školu. Zvali su ga Ljum Hadžiju (Lum Haxhiju), a njegovo pravo ime je Hajdin Abazi. Dakle njegov je nadimak bio Ljum Hadžiju. Mogli ste da ga vidite u novinama i na televiziji zajedno sa Holbrukom (Richard Holbrooke).

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To je ta ličnost koja se vidi sa Holbrukom. I gde je on sad?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Sada je u Belgiji (Belgium). Ima dvoje dece, ćerku i sina i ženu i žive u Belgiji.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Hvala, gospodine Fazliju. Recite samo da li ste imali još nekih problema sa pripadnicima UČK posle rata? Pomenuli ste, naravno, ovo izuzimam to što su vam kidnapovali ćerku, da li možete da kažete nešto o drugim problemima, ako ste ih imali?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da, na početku sam morao da odem sa celom mojom porodicom. Kasnije su se moja deca vratila iz Skoplja u kuću mojih rođaka, jednog mog rođaka po imenu Mehmeti (Mehmeti). On je ubijen. Faruka Fazliju (Faruk Fazliu), mog starijeg brata, je odvela OVK, držala ga šest sati, a među onima koji su ga odveli bio je Ramuš Baralija (Ramush Baralia), policajac, bivši policajac i on ga je pitao "gde ti je otac", tu je mislio na mene. Držali su ga

šest sati, saslušavali i psovali mu porodicu. Kad sam čuo da su odveli mog sina, jer uvek sam u kontaktu sa mojom ženom putem mobilnog telefona, kad sam to čuo otišao sam po noći, ilegalno, ravno u kuću njegove porodice kako bih se samo video sa njim i rekao mu: "Živ sam. Možeš da ubiješ mog sina, ali hoću da znaš da sam ja živ". I vratio sam se i od tada nisam imao problema, sve do sada, dok se nije dogodilo ovo sa mojom ćerkom.

SUDIJA ROBINSON: Jeste li ranije rekli da je OVK kidnapovala vašu ćerku ili ste samo rekli da je vaše ćerka oteta?

SVEDOK FAZLIJU: Kad je reč o mojoj ćerki, ne mogu da kažem ko je to učinio, jer ne znam. Ne znam ko ju je oteo. Ima raznih grupa koje operišu.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, vi ste pogrešno opisali iskaz svedoka u poslednjem pitanju.

SUDIJA BONOMI: Gospodine, kako se zove vaš sin koga su oteli i držali šest sati?

SVEDOK FAZLIJU: Faruk Fazliju.

SUDIJA ROBINSON: Ali u transkriptu pogrešno piše da je to vaš stariji brat.

SVEDOK FAZLIJU: Ne, to je moj stariji sin.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Fazliju, pomenuli ste da ste svedočili pred UNMIK policijom u Prištini, a u vezi sa jednom masovnom otmicom u Kačaniku. Kad se desila ta otmica? Pomenuli ste da je bilo 26 ljudi koji su oteti. Je li to bilo za vreme bombardovanja?

TUŽILAC SAKSON: Prigovor, časni Sude.

SUDIJA ROBINSON: Da, gospodine Sakson.

TUŽILAC SAKSON: Želeo bih da Pretresnom veću jednostavno kažem da u sažetku svedočenja koji je Tužilaštvo dobilo za ovog svedoka, po Pravilu 65ter, stoji sledeće: "Albanac, sarađivao sa policijom u Uroševcu. Svedočiće o svojoj saradnji, o svojim saznanjima, o događajima u tom kraju i odnosima sa Srbima". Sada njega optuženi pita nešto o sasvim drugoj opštini. Ja bih želeo da se optuženi uputi da ostane u granicama onoga šta je definisano u sažetku po Pravilu 65ter.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, zašto postavljate ovo pitanje?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Postavljam, gospodine Robinson ... Prvo, to se potpuno uklapa u ono šta je maločas citirao gospodin Sakson, svedok svedoči o svojim saznanjima. Drugo, to je bilo u kontekstu proterivanja ljudi o kojima je svedočio svedok, a kidnapovano je 26 Albanaca za vreme bombardovanja: jedan se spasao, o tome je sud na Kosovu sudio. Dešavali su se zločini organizovani od strane UČK koji su pripisani Srbima, svedok o tome zna i naravno da treba o tome da svedoči. I ne vidim ništa na šta bi gospodin Sakson mogao da stavi prigovor, osim što mu se ne sviđa što svedok svedoči o nečemu šta je potpuno suprotno od onoga šta piše u ovim njihovim optužbama. Drugo, rekao sam i tu piše u Pravilu 65ter o saradnji sa vlastima i pitao sam svedoka, on je prijavljivao i Srbe i Albance koji su vršili krivična dela. U tome je njegova saradnja sa vlastima. Prijavljivao je one koji vrše krivična dela, a bio je i šumar, pa mu je to bio i posao.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Sakson, šta piše u sažetku Pravilu 65ter i kakav je efekat toga?

TUŽILAC SAKSON: Ovde imamo sažetak dug jednu rečenicu. Svrha

te rečenice je da se Tužilaštvo obavesti o tome o čemu će da govori ovaj svedok u svom svedočenju, a kako bi Tužilaštvo moglo dobro da pripremi da ispita svedočenje ovog svedoka u unakrsnom ispitivanju.

SUDIJA BONOMI: Gde to piše?

TUŽILAC SAKSON: Ja sam ovo dobio u poverljivom popisu svedoka broj 35, a to mogu sad da vam dam, ako hoćete.

SUDIJA ROBINSON: Ne, ne, ja pokušavam da vidim koja je svrha Pravila 65ter i sažetka po tom pravilu. Gospodine Kej (Kay), možete li vi da nam pomognete? Gospođice Higin (Higgins)?

ADVOKAT HIGINS: Časni Sude, koliko ja shvatam, u samom Pravilniku (Rules of Procedure and Evidence) nema objašnjenja. Pretpostavljam da objašnjenje može da se nađe u sudskoj praksi, mada to u ovom trenutku ne mogu da pronađem. Moji su stavovi da se sažeci koriste tek kao indikacija svedočenja. Oni nisu nužno iscrpni. Vi znate da se od ovoga svedoka očekuje da svedoči sada o Kačaniku, to je odmah do njegove opštine, opštine Uroševac i sasvim je jasno da ima lična saznanja o događajima o kojima je Tužilaštvo dobilo dovoljno obaveštenja.

TUŽILAC SAKSON: Časni Sude, Tužilaštvo nije dobilo nikakvo obaveštenje da ovaj svedok ima lična saznanja o događajima u opštini Kačanik. Kako onda Tužilaštvo može da se na pravilan način pozabavi ovim iskazom u unakrsnom ispitivanju? I koji bi drugi razlog mogao da postoji da ovo pravilo traži da se sažeci predaju drugoj strani unapred, osim toga da druga strana mora na vreme da dobije obaveštenje kako bi mogla unakrsno da ispituje.

SUDIJA ROBINSON: Ako vam je neugodno, to je druga stvar.

TUŽILAC SAKSON: Nama nije neugodno, nismo time zatečeni.

SUDIJA ROBINSON: Ja sada ovu reč "neugodno", koristim u

tehničkom smislu. Mislim da kažem da ste zatečeni, a ako ste zatečeni, taj problem može da se reši na drugi način.

TUŽILAC NAJS: Hteo bih da kažem još jednu stvar. Gospodin Sakson nije bio u sudnici kada smo se ovim ranije bavili. Vi se sećate da postoji dug istorijat naših podnesaka o sažecima po Pravilu 65ter. I mislim da se na samom početku u našoj sudskoj praksi mogu identifikovati dve funkcije tih sažetaka. Prva, da samo Pretresno veće može da upravlja sudskim postupkom i to je, čini mi se, glavna funkcija koju ima ovo Pretresno veće, a druga, Pretresna veća takođe smatraju da Tužilaštvo treba da dobije obaveštenja kako bi moglo da se pripremi za unakrsno ispitivanje. Relativno nedavno ovo Pretresno veće je izrazilo izuzetnu zabrinutost zbog kratkoće sažetaka na koju se mi žalimo već duže vremena. Međutim, od optuženog Pretresno veće nije tražilo da daje više detalja. U jednom trenutku ovo je Pretresno veće promenilo svoju praksu i od optuženog zatražilo da daje više detalja od onoga šta piše u Pravilu 65ter. Međutim, mi smo prihvatili ranije odluke Pretresnog veća da ti sažeci imaju tu svrhu da može da se upravlja suđenjem i da se Tužilaštvu da dovoljno detalja kako bi moglo da obavi unakrsno ispitivanje. Ja moram da kažem, ako pogledam ovo šta piše u Pravilu 65ter i uporedim to sa ovim vrlo ostrim optužbama koje se iznose protiv raznih ljudi, da Pretresnom veću mora da bude jasno da mi apsolutno nećemo moći to da obradimo u unakrsnom ispitivanju zato što nam o tome ranije ništa nije rečeno. Ali mislim, dakle, da je to istorijat Pravila 65ter.

SUDIJA KVON: Naši mikrofoni ne rade dobro.

SUDIJA BONOMI: Dobro, onda ću da vičem na vas, gospođice Higins kako biste me čuli. Nemojte da zamerite što dižem glas. Pravilo 68 daje mogućnost Pretresnom veću da strani koja ne ispuni svoje obaveze o obelodanivanju izriče sankcije. To znači da obavezu obelodanivanja nema samo Tužilaštvo. Šta bi onda, osim Pravila 65(G) moglo da se opiše kao obaveza obelodanivanja optuženog?

ADVOKAT HIGINS: Časni Sude, kako ja to shvatam, obaveza obelo-

danjivanja optuženog ograničana je samo na taj sažetak i vi sudije do sada niste želeli da optuženom stavite preveliko breme na pleća.

SUDIJA BONOMI: Ja sada pokušavam da ustanovim da li Pravilnik Pretresnom veću daje ovlašćenja da preduzme neku akciju, ukoliko zaključi da obaveza iz Pravila 65ter nije ispunjena. To je pitanje interpretacije. Mi, do sada, naravno, nismo krenuli jednom oštrom linijom po tome, ali recite mi da li bi bilo razumno da se Pravilo 68 shvati kao da pokriva i obaveze iz Pravila 65ter.

ADVOKAT HIGINS: O tome ću nešto da kažem za koji minut, ali vi, naravno, imate ovlašćenja po Pravilu 54 koje daje generička ovlašćenja Pretresnom veću, a kad je reč o Pravilu 68bis, to bi možda moglo da se primeni na taj način, međutim, koliko ja znam, to do sada nije korišćeno na taj način. Ne znam da postoji sudska praksa u skladu sa ovim tumačenjem koje ste vi sada izneli, do sada na ovom Sudu. Dozvlite mi da kažem još jednu kratku stvar u vezi sa onim šta je rekao gospodin Najs (Nice). Potpuno je jasno, po našem mišljenju, da je Tužilaštvo iznelo mnoge teze i argumente u vezi sa opštinom Kačanik. Ako je tačno, a nisam sada sigurna da li je to tačno, ali ako je tačno da ovaj svedok može da iznese dokaze o tome zašto su ljudi napuštali Kačanik ili koji su bili motivi ljudi koji su napuštali Kačanik, njemu treba dati priliku da to učini imajući u vidu ograničeno vreme za iznošenje dokaza. A ako je zaista tačno to da Tužilaštvu treba vremena da se pripremi za unakrsno ispitivanje, onda je to možda nešto čime treba da se pozabavi Pretresno veće.

SUDIJA ROBINSON: To sam ja i mislio kada sam govorio da je Tužilaštvo zatečeno.

SUDIJA KVON: Ja imam jedno pitanje za gospodina Saksona. Sažetak za ovog svedoka glasi ovako: "Albanac, sarađivao sa policijom u Uroševcu. Svedočiće o svojoj saradnji, svojim saznanjima o događajima u tom kraju". Imajući u vidu da je Kačanik odmah do Uroševca, zar onda, možda, "u tom kraju" ne obuhvata i područje Kačanika?

TUŽILAC SAKSON: Ne za Tužilaštvo, časni Sude. Dozvolite mi da vas podsetim ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Gospodine Robinson.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, dozvolite gospodinu Saksonu da završi. Gospodin Sakson sada govori.

TUŽILAC SAKSON: Časni Sude, ne mislim da je vaše pitanje besmisleno, ali i Priština je blizu Uroševca. Moglo bi se reći da je Istok (Istok) blizu Uroševca. I Štimlje je blizu Uroševca.

SUDIJA KVON: To su sve susedne opštine. Ali, gospodine Sakson, vi se niste protivili kada je ovaj svedok govorio o bazama OVK u Kačaniku.

TUŽILAC SAKSON: Nisam i to zato što je svedok to spomenuo kao odgovor na jedno uopšteno pitanje optuženog, o lokacijama baza OVK i, naravno, nisam znao kakav će da bude njegov odgovor. Međutim, sada sam ovde u drugačijoj situaciji. Ovo je pitanje sada formulisano tako da se odnosi na događaje u Kačaniku.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Sakson, čak iako ste u pravu u tome da Pravilo 65ter nameće ograničenja, ja se sa tim nužno ne slažem. Zar onda možda Pretresno veće nema nikakvo diskreciono pravo da o tome odlučuje?

TUŽILAC SAKSON: Naravno da Pretresno veće ima diskreciono pravo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Gospodine Robinson.

SUDIJA ROBINSON: Da, gospodine Miloševiću, kratko.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ja vam samo skrećem pažnju na jednu činjenicu. Nije Kačanik blizu Uroševcu. Kačanik spada u područje SUP-a Uroševac. Prema tome, SUP-a s kojim je sarađivao svedok. Kačanik je

pokriven SUP-om Uroševac, tako da u potpunosti spada u to područje. I to možete da pogledate po dokumentima, a i na mapi kako je organizovana policija.

SUDIJA ROBINSON: Pre nego što odemo na pauzu, mislim da bi trebalo da donesemo odluku o tome. Ne radi se ovde tačno o ovom geografskom detalju koji ste pomenuli, nego o jednom principijelnom pitanju.

(Pretnesno veće se savetuje)

SUDIJA ROBINSON: Dozvolićemo da se postavi ovo pitanje, međutim, idemo prvo na pauzu od 20 minuta.

(pauza)

SUDIJA ROBINSON: Izvolite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, gospodine Fazljiu, vi ste dali izjavu UNMIK policiji u vezi sa događajem u Kačaniku. Recite kada se to desilo, šta se desilo, šta ste vi saznali, šta ste vi konkretno i s kim bili u kontaktu?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Još ranije sam rekao da sam radio kao šumar i da je moja dužnost bila da odlazim u razne planinske kuće, u razna sela, a poznato je da i špijuni i lopovi odlaze na ta mesta. Moja je dužnost bila da štitim šume i svoju sam dužnost nastojao profesionalno da obavljam. Zato sam pažljivo posmatrao teren od Štrpca (Shterpce), Štimlja do Uroševca. Svi, naravno, znaju da neko ko nosi uniformu može da obavlja svoje funkcije po celoj teritoriji države i video sam mnogo takvih ljudi, jer oni su na početku imali poverenja u mene. Nisu se klonili mog prisustva. Video sam automatske puške. Nisam ih otvoreno prijavljivao. Na primer, kada bi došla policijska patrola, ja bih im rekao "ta je osoba tamo".

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Fazljiu, molim vas da se koncentrišete na pitanje koje vam je postavio gospodin Milošević. Kad se to

dogodilo, s kim ste bili u kontaktu?

SVEDOK FAZLIJU: To se dogodilo 1993. godine, 1994. godine.

SUDIJA ROBINSON: A sa kim ste bili u kontaktu?

SVEDOK FAZLIJU: Sa prijateljima, drugovima, mojim susedima, u brdima, sa OVK.

SUDIJA ROBINSON: Nastavite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Fazliju, šta znate o kidnapovanju ovih 26 ljudi o kome ste dali iskaz i u UNMIK-u?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Spomenuo sam to i ranije. Ponoviću. Ja nikome nisam dao izjavu o tome o čemu ću ovde da govorim.

SUDIJA ROBINSON: Odgovorite na pitanje. Koncentrišite se na pitanje koje vam je postavljeno. Ja znam da vi imate priču koju želite da ispričate, ali molim vas da slušate pitanja gospodina Miloševića i da odgovarate na njih što je moguće direktnije. Šta znate o otmici 26 ljudi?

SVEDOK FAZLIJU: Moj prijatelj Agim koji je iz sela Lanište (Lanishte), opština Kačanik, to je selo povezano sa Kačanikom, je otet. Držali su ga devet dana. Kad su želeli da ga pošalju u Drenicu kroz planine, usprotivio im se i na svu sreću uspeo da pobegne. Otišao je pravo u SUP i SUP je mene o tome informisao i pitao me da li želim da se sastanem sa mojim prijateljem. I zato sam morao da idem da ga vidim, jer mi je o njegovom slučaju pre devet dana govorio njegov brat, devet dana pre nego što je on bio u SUP-u. Mogao sam da vidim da su ga probadali raznim predmetima, šrafčigerima i tako dalje. Pitali su ga "zašto govoriš sa Srbima, zašto Srbima daješ drvo za ogrev". Agim Laništa nije imao nikakvih poslova, nikakvih zadataka. On je došao kod mene zato što nije mogao da se vrati u svoju opštinu. To je bilo pre bombardovanja, mesec i po dana pre bombardovanja i ostao je sa mnom i sa mojom porodicom u istoj sobi. I onda smo mi

zajedno s njim otišli za Srbiju kad su ušle snage NATO. On se onda vratio svojoj kući i tamo ostao u tajnosti, u nekoj vrsti kućnog pritvoru. Ima jednog brata koji živi u Belgiji, jednog brata koji živi u Francuskoj (France) i taj brat iz Francuske rekao je UNMIK-u da mu se brat, dakle taj moj prijatelj, nalazi u kućnom pritvoru i da je ranije bio oteat. I ukoliko tu treba neko suđenje, da se tako i uradi, a ako neće da bude nikakvog suđenja, onda da mu se pomogne da sredi dokumentaciju i dođe u Belgiju. UNMIK je onda intervenisao i oni su otišli po Agima. Agim je rekao gde je sve bio, dao je izjavu UNMIK-u, a oni su me onda pozvali i pitali kako se to dogodilo. Ja sam im rekao da sam se sreo sa Agimom, a Agim im je rekao, obavestio ih je o 26 ljudi, dao im je imena i prezimena, jer su ti ljudi bili iz njegovog sela, s područja Vitine i on ih je sve poznao. Dakle, Agim je dao izjavu i UNMIK i dan danas ima tu izjavu.

prevodioci: Ispravka, UNMIK štiti Agima.

SVEDOK FAZLIJU: A ja sam onda otišao u Prištinu i kao što sam ranije rekao, dao izjavu. Petorica počinitelja su osuđeni. Dvojica od njih su iz Nerodimlja, ne znam tačno kada, ali osuđeni su pre tri ili četiri meseca zbog otmice 26 Albanaca iz njihovih kuća.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Fazliju, da li znate odgovor na pitanje zašto je tih 26 Albanaca oteto i kada su oni oteti?

SUDIJA ROBINSON: Izvinjavam se što prekidam, imamo jedan tehnički problem sa albanskom kabinom. Moramo da prekinemo sa radom na pet minuta. Kažu mi da sada možemo da nastavimo. Gospodine Miloševiću, postavili ste pitanje, a gospodin Fazliju je počeo da odgovara.

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da, svi su oni oteti mesec i po dana pre bombardovanja, nakon što je više ljudi pristupilo OVK u brdima.

SUDIJA ROBINSON: Takođe vam je postavljeno pitanje da li možete

da kažete zašto su oteti?

SVEDOK FAZLIJU: Oteti su zato što su sarađivali sa Srbima i nisu želeli da se izdvajaju od njih.

SUDIJA ROBINSON: U redu. Gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li se išta zna sada o sudbini tih ljudi?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Svi su oni ubijeni. Agim je to isto potvrdio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ko ih je oteo, pošto je Agim pobe-gao, pretpostavljam da je on video ko ih je oteo? Da li se znaju izvršioc i tog kidnapovanja i ubistva tih 26 Albanaca?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Naravno da su autori poznati. Petorici, kao što sam rekao, već su presudile vlasti UNMIK-a. Drugi su pobjegli sa Kosova i otišli u Albaniju.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li su ti ljudi kojima je suđeno od strane vlasti UNMIK-a bili pripadnici UČK i ako jesu, koje jedinice, koje grupe, iz kog mesta?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Oni su bili iz sela Kotlina, ne znam broj brigade kojoj su pripadali, ne znam to tačno, ali znam da su bili u Kotlini. Govorim samo one stvari koje 100 posto znam. Oni su, dakle, bili iz brigade koja je operisala u Kotlini.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, hvala vam lepo, gospo-dine Fazliju. Još samo par pitanja. Na vašem području je i selo Račak. Da li ste u selu Račak videli pripadnike UČK u bilo koje vreme?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Naravno da jesam. Išla je iz Belinaca je UČK odvela iz Račka samo zbog toga što je radio u školi, a šumari bi svraćali do njegove kuće da se odmore. Policija ga je kid-napovala samo zbog toga što je primao šumare u svoju kuću. Međutim, njegov sin koji je takođe bio otet je pušten i on je svedok svega toga. On je živ. Imam prijatelja Džim Košara (Xhim Koshar), Džima Idrizija (Xhim Idrizi), a Fadilja Idrizi (Fadil Idrizi) je bio jedan

od komandanata OVK u Račku. On je došao iz inostranstva, iz Švajcarske, gde je radio. Ovo mi je poznato od 1998. godine. Tu je tražio jedan generator. Ja sam ga pitao "šta će ti", on mi je rekao da mu treba za kuću. I rekao mi je da se pripremaju u planini i ja sam video svojim očima kako su se pripremali godinu dana ranije u selu Račak, u selu Kotlina i u Jezercu. I znam da je to tačno, bar što se tiče ova tri mesta.

SUDIJA KVON: Gospodine Fazljiu, nisam shvatio smisao da je Račak "na njegovom području". Da li ste hteli da kažete da je Račak bio pod jurisdikcijom policije iz Uroševca? Da li je to tačno, gospodine Fazljiu?

SVEDOK FAZLIJU: Račak je 13 kilometara udaljen od Uroševca, a policija je potpadala pod SUP Uroševac, jer između Račka i Štimlja je razdaljinja samo kilometar, a između Belinca i Račka pola kilometra. Kao šumar, to mi je dobro poznato, budući da sam peške prolazio kroz ta sela. Račak, Štimlje, Belince i Suva Reka (Suhareke), dakle to je sve povezano i mi, u stvari, delimo jednu istu šumu, zajedničku šumu. To može da se vidi na karti.

SUDIJA KVON: Hvala.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Kvon (Kwon), kad sam rekao "njegovo područje", mislio sam na područje gospodina Fazljiua kao šumara. To je područje kojim je on prolazio kao šumar, jer te šume na njegovom području spadaju u njegovo radno mesto. Još samo jedno pitanje o ovome, gospodine Fazljiu. Koliko je bilo pripadnika UČK u Račku? Vi kažete da ste znali, videli pripadnike UČK u Račku, Jezercu i Kotlini. Koliko ih je bilo u Račku, koliko u Kotlini, koliko u Jezercu, makar najnačelnije?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Otprilike preko 100, ne mogu da vam kažem tačan broj, ali ih nije bilo više od toga, 100, 120, 150, ne znam tačan broj, ali sigurno ih nije bilo manje od stotinak.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Samo, pošto mi je transkript već

pobegao, da li je to prevedeno pogrešno ili šta, gospodine Robinson, ali u transkriptu je stajalo da je policija kidnapovala nekog čoveka koga je pomenuo gospodin Fazliju. Da li ste vi rekli, gospodine Fazliju, da je policija nekog kidnapovala?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Ne, ne, OVK. Policija ne kidnapuje ljude.

SUDIJA ROBINSON: U redu, sad smo dobili ispravku.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Hvala vam i još samo jedno pitanje, gospodine Fazliju. Vaša supruga i danas živi u Uroševcu. Da li se vi bojite za njenu bezbednost?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Kada sam odlučio da dođem ovde ... Mnogi moji prijatelji bi učinili isto, ali ako bi to uradili, doveli bi i svoje prodice u opasnost i to je razlog zbog čega oni ne mogu da dođu ovde da kažu istinu. A ukratko da odgovorim: ja verujem da isto tako kao što prate moje kretanje, da bi mogli da unište i moju porodicu. Međutim, ja sam se odlučio, ja sam hteo da Sud sazna istinu, ja nisam došao ovde nikoga da branim, čak i kada sam dao izjavu na Kosovu, ja sam tražio da dođem ovde pred Sud i da svedočim pred Sudom. Tamo su bili ljudi iz KFOR-a i iz UNMIK-a. To nisu bili ljudi sa ulice kojima sam se ja obratio da mi dozvole da dođem ovde. Međutim, oni su me pitali šta ja to želim da kažem pred ovim Sudom i ja sam im rekao da želim da kažem istinu, a pre ove izjave nisam dao nikakvu drugu izjavu.

SUDIJA ROBINSON: Vi se plašite i za sopstvenu bezbednost?

SVEDOK FAZLIJU: Naravno, naravno. Ja znam da sam mrtav čovek nakon što završim sa svedočenjem. Jedan od mojih prijatelja, Naser Hajziri (Naser Hajziri) je bio vezan za traktor i ubijen, kao i Isuf Sakica (Isuf Sakica) i mnogi drugi.

SUDIJA ROBINSON: Hvala vam. Nadam se da do toga neće doći i da je to jednostavno bila jedna hiperbola prilikom izražavanja. Gospodine Sakson, izvolite.

DODATNO ISPITIVANJE: TUŽILAC SAKSON

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Vi ste rekli da nakon što je počela kampanja bombardovanja 24. marta 1999. godine ... Gospodine, da li me čujete? Ne znamo da li svedok dobija prevod. Gospodine, da li me čujete?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Sada vas čujem.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: U redu, hvala vam. Vi ste rekli da nakon što je počela kampanja NATO bombardovanja ... Sad primam albanski prevod. Pokušaću ponovo.

SUDIJA ROBINSON: Pokušajte ponovo.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da, nakon što je počela kampanja NATO bombardovanja, ljudi počeli da napuštaju Kosovo, jer su se plašili bombardovanja. Da li se sećate da ste to rekli?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: I da je vladala velika napetost zbog bombardovanja?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Vi i vaša porodica ste napustili Kosovo sredinom juna 1999. godine. Vi ste barem tako svedočili, zar ne?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Stoga pretpostavljam da se vi i vaša porodica niste baš mnogo plašili NATO bombardovanja?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Naravno da smo se mnogo plašili, ali nije bilo mesta gde da idemo, jer oni koji su otišli, oni nisu otišli da bi bili u nekim dobrim uslovima, oni su otišli u planine. Međutim, njihov cilj je bio da ljude jednostavno sklone iz kuće kako bi ceo svet to

mogao da vidi, a ja sam rekao “bolje da mi ubiju dete u kući, nego u planini”.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: 14. juna 1999. godine, kada su srpske snage krenule da se povlače sa Kosova, vi i vaša porodica ste napustili Kosovo i otišli u Makedoniju, zar ne?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Ne, prvo sam otišao u Srbiju, a nakon toga sam otišao u Makedoniju.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Dakle postojalo je mesto gde ste mogli da odete da ste se plašili NATO bombardovanja i vi i vaša porodica, zar ne?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da, da, postojalo je mesto gde sam mogao da odem. Pozvali su me, pozvali su me da odem, ali ja nisam.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Vi i vaša porodica, vaša supruga, vaši najmiliji i najbliži ste ostali na Kosovu i to dva i po meseca dok je trajalo bombardovanje, zar ne?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Mnogi članovi naše porodice su otišli. Ja nisam verovao da će NATO bombardovati. Mislio sam da se radilo o propagandi. Nisam mogao da verujem da će jedno ljudsko biće da bombarduje drugo ljudsko biće.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Gospodine, odgovorite na moje pitanje. Vi, vaša supruga, vaša deca, ostali ste na Kosovu dva i po meseca nakon što je počelo NATO bombardovanje, zar ne?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Ne samo moja porodica, već razne porodice u Prelezu i u raznim drugim mestima u opštini Uroševac su ostali, nisu otišli.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Vi ste spomenuli Bajrama Bucaljiua, izneli ste brojne komentare u vezi sa njim i optužbe i rekli ste da je on radio na železničkoj stanici u Uroševcu. Da li se sećate toga?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da li se sećate koliko je ljudi otprilike

bilo zaposleno na železničkoj stanici u Uroševcu? Verovatno je postojao šef stanice i mnogi drugi. Da li se sećate koliko je ljudi otprilike bilo tamo zaposleno?

SVEDOK FAZLJIU – ODGOVOR: Ne znam koliko ljudi je bilo tamo zaposleno. To me nije baš zanimalo.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Pa, vidite, postoji jedan dokazni predmet koji je uvršten u dokazni spis u ovom Predmetu. Radi se o dokaznom predmetu 63, evidenciji vozova koji su prolazili kroz stanicu u Uroševcu u periodu od januara do juna 1999. godine i ako se pogleda ova evidencija, videćete da tu postoje rukopisi različitih osoba, pa, se pitam da li možete da iznesete bilo kakav komentar o karakteru drugih osoba koje su radile na železničkoj stanici u Uroševcu i koji su unosili određene podatke u ovu knjigu evidencije.

SVEDOK FAZLJIU – ODGOVOR: Nisam baš najbolje shvatio vaše pitanje. Na šta se odnosi vaše pitanje? Šta to u vezi sa vozovima? Voz je uvek išao po određenom voznom redu. Ne znam šta želite da vam odgovorim.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Sakson, da li ga vi pitate zašto je on izdvojio Bajrama Bucaljiua?

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Ne. Možda je došlo do problema u prevodu. Pokušaću da preformulišem svoje pitanje. Osim Bajrama Bucaljiua, da li želite da iznesete bilo šta o karakteru ostalih osoba koje su radile na železničkoj stanici u Uroševcu. Da li su svi oni bili kriminalci, da li su se svi oni bavili trgovinom droge, da li su svi oni imali dvostruke standarde? Ako znate, recite nam, ako ne znate, recite nam i to i u redu je.

SVEDOK FAZLJIU – ODGOVOR: Što se tiče Bajrama Bucaljiua, ja znam da je on takav, budući da je on jedan od mojih zetova, a što se tiče drugih, nema mojih rođaka tamo zaposlenih, pa ne mogu ništa da kažem o njima, jer su moje kolege Albanci napustili poslove 1991. godine. Ostali su bili Srbi. Ja nisam viđao tu ljude koji su imali dvostruke standarde i koji su davali neke izjave. Moja porodica je 15 dana ...

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Mislim da ste odgovorili na moje pitanje.

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Ja mogu i da vam duže odgovorim na to pitanje.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Fazliju, odgovorili ste.

SVEDOK FAZLIJU: Samo još dve, tri reči, časni Sude. Ja nemam ništa napisмено, ali imam sve to ovde u glavi i želim da kažem istinu i ne želim da me prekidaju, ako je moguće. 15 dana moj brat i moja deca su čekala da se ukrcaju na voz ...

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Fazliju, zastupnik Tužilaštva ima pravo da vas prekine. Ukoliko on to bude nepravedno radio, ja ću, naravno, da intervenišem. A sada možete da nastavite, gospodine Sakson. Pustite da vam gospodin Sakson postavi pitanje. Ovde imamo sistem "pitanje – odgovor".

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Gospodine, malopre kada sam vas pitao koliko ljudi je radilo na železničkoj stanici, rekli ste da vas to nije zanimalo. A zašto ste onda u odgovoru na sledeće pitanje rekli Pretresnom veću da su vozovi uvek išli po jednom istom voznom redu? Da li vidite tu nekonzistentnost?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Ne, nije konzistentno, ali ja pretpostavljam da me vi dobro ne shvatate, jer ja uvek stojim pri onome šta sam rekao. Moj zet je bio jedini koji nije napustio svoj posao. Drugi Albanci su napustili svoje poslove. Zato me drugi nisu ni zanimali, svi su oni bili Srbi, a ovde sad govorimo o mom zetu. Gospodin Milošević me je pitao da li poznajem Bajrama Bucaljiua. Da me je pitao za nekog drugog, odgovorio bih na to pitanje.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Prekinuću vas sada pošto sam čuo vaš odgovor, ali samo ispravka za transkript. U transkriptu stoji na engleskom "konzistentno", a trebalo bi da stoji "nekonzistentno", samo radi zapisnika, da se to ispravi. Gospodine, sada bih prešao na

jednu drugu temu. Vi ste spomenuli da je na Kosovu, pre nego što ste otišli sa Kosova, vaš posao bio da prijavite sve šta je bilo protivzakonito. To je bilo vaše svedočenje i to je istina, zar ne?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da, to je istina.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Samo da budemo jasni. Kada kažete "da prijavite", vi ste to prijavljivali srpskoj policiji, zar ne?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Policija je u početku bila mešovita, u to vreme. Bilo je Albanaca i Srba, nije se radilo o čisto srpskoj policiji. A drugo, na čelima im nije pisalo ko je Srbin, a ko je Albanac. Bez obzira na koju bi policijsku patrolu naišao, ja bih prijavio te razne slučajeve.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Dakle, vi ste to prijavljivali policiji?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: I vama su plaćali za te informacije?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Ne, ja sam imao platu kao šumar od "Srbija-šume".

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Imali ste platu, dakle platu šumara, međutim, čisto zbog dobrote vašeg srca i zbog svih vaših visokih vrednosti, vi ste odlučili da je vaša dužnost da prijavljujete razne stvari policiji, da li to želite da kažete?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Ja sam na početku rekao ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Gospodine Robinson.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, izvolite, da čujemo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Nije korektno pitanje, jer svedok je objasnio da je šumar i on kao šumar, naravno, razne nezakonite radnje je dužan da prijavi policiji. U svom poslu, mislim ...

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, pitanje nije nepravedno.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Htao bih samo za zapisnik da kažem da je intervencijom optuženog upropašćen svaki odgovor na moje pitanje i to ne po prvi put. Gospodine, recite nam kome ste vi prijavljivali te slučajeve, prenosili te informacije?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Kao što sam ranije rekao, najbližoj patroli. Ako bih se nalazio u Kačaniku, onda bih prijavio to patroli u Kačaniku, ako bi do nečega došlo u Štimlju, onda bih to prijavio u Štimlju. Nije postojala neka određena osoba kojoj sam se obraćao. Dakle, nije postojala jedna osoba kojoj sam prijavljivao stvari, jer u našoj islamskoj tradiciji treba čuvati porodicu od zla, od droge, od svega šta može da vam naudi. I to nije bilo samo zbog mog, zbog moje dobrobiti, dobrobiti moje porodice, već čitavog naroda, a ja sam hteo da zaštitim narod budući da su kriminalci bili manjina, njih ima samo pet posto. Nisu svi na Kosovu kriminalci. 95 posto stanovništva i dalje pati i trpi zbog tih kriminalaca.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Rekli ste da je u vašoj islamskoj tradiciji da čuvate porodicu i prijatelje od zla i od drugih stvari koje mogu da im štete.

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Ako ste se nalazili, na primer, u Uroševcu i ako ste saznali za neku nezakonitu radnju, vi biste onda otišli i to biste prijavili u SUP u Uroševcu, zar ne?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Naravno. Čak i sada, kada budem otišao sa ovog Suda, ako budem video nešto loše, ja ću to da prijavim policiji, bez obzira što se nalazim ovde u Hagu. Ako budem video nekog s oružjem ili, recimo, drogom, ja ću da iskoristim prvu priliku da to prijavim policiji.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Gospodine, šta bi se desilo ukoliko biste vi, recimo, odlučili da ne prijavite tako nešto policiji?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Pa ja nisam mogao da postanem kriminalac, nisam ja bio jedini koji je prijavljivao takve slučajeve. A kao što sam ranije rekao, nisu svi kriminalci. Ima samo pet posto

kriminalaca i oni su došli iz Albanije.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Možda moje pitanje nije bili dovoljno jasno, možda je moja greška. Pokušaću da preformulišem pitanje. Moje pitanje je bilo sledeće: tokom vremena postojalo je očekivanje od strane policije u Uroševcu da ćete vi da prijavite navode o kriminalnom ponašanju policiji, zar ne?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Ne, policija me nije prisiljavala da to radim.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: A šta bi se desilo da vi ne biste prijavili neko kriminalno ponašanje?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Pa neko drugi bi to prijavio.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: A šta da ste vi bili jedina osoba kojoj je bilo poznato neko takvo kriminalno ponašanje?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Stvarno ne razumem vaše pitanje. Šta mislite pod time da sam ja jedina osoba. Nisam ja jedina osoba, jedini musliman na Kosovu. 80 posto Albanaca, 85 posto stanovništva na Kosovu su Albanci, muslimani.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Radi se, u stvari, o tome, gospodine, da se od vas očekivalo, da ste vi imali obavezu da prijavljujete informacije o aktivnostima takozvanih pripadnika, navodnih pripadnika OVK i da te informacije prijavljujete policiji, zar ne?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Kada bih video dvojicu ili trojicu ljudi koji su naoružani, koji nose oružje ili imaju na sebi uniforme sa oznakama OČK, znao sam da ne donose neko dobro, a to je porodična tradicija još od mog čukun-čukun dede. Oni su se ranije zvali "Balisti" (Balistet), oni bi odlazili u planine, kidnapovali bi žene i tako dalje. Ne znam kako to da vam objasnim na drugi način. Obaveza, dužnost je prijaviti takve ljude.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Dakle, postoji porodična tradicija još od vašeg čukun-čukun dede da se pridržavete, da poštujete zakon i da prijavljujete bilo kakva kršenja zakona. To je ono šta vi svedočite.

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da, oni su kršili zakon, jer to su ljudi koji su trgovali drogom i oružjem.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da li se sećate onog incidenta koji ste pomenuli, iz 1991. godine, kada su vas napala trojica muškaraca, kada ste imali nezakonito oružje i kada ste ranili jednog čoveka. Sećate se da ste nam to ispričali?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Kako onda objašnjavate to da uprkos svim vašim moralnim vrlinama i o tome da treba poštovati zakon i da treba da se prijave sva kršenja zakona i da se neguje tradicija čukun dede, da ste vi sami prekršili zakon tako što ste nezakonito posedovali oružje? Da li možete da objasnite tu nekonzistentnost?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da. Ja sam imao oružje samo kako bih se branio, a u zakonu stoji da imate pravo na oružje da biste se branili. A, osim toga, muslimanska vera nalaže da morate da se branite svim raspoloživim sredstvima. Ja sam imao oružje, imao sam i dozvolu za oružje.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Ali, gospodine, pre sat, sat i po niste tako svedočili. Vi ste rekli: "Tada da sam imao nezakonito oružje".

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da, bilo je nezakonito.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da, to je ono šta ste rekli i Pretresnom veću. Dozvolite da završim svoje pitanje. Moj posao danas ovde je da vama postavljam pitanja. Moje pitanje je: kako to da kada ste vi smatrali da je u vašem interesu da uradite nešto protivzakonito, da ste to uradili, a sa druge strane osećali ste tu veliku obavezu i dužnost da prijavljujete navodna kršenja zakona drugih? Da li možete to da objasnite?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da, mogu. Nije nam bilo dozvoljeno da držimo pištolje. Imali smo puške i ja sam držao pištolj protivzakonito. To sam i rekao Sudu. Prema tome, pištolj koji sam imao u svom posedu bio je ilegalan, iako sam ga imao i kasnije.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Ali to nije pitanje koje sam vam postavio.

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Budući da sam šumar, imao sam dozvolu da držim oružje. To isto reguliše zakon. Zbog tog razloga je to bilo tako. Niko me nije pohvalio što imam ilegalno oružje. Već sam vam rekao da sam dobio presudu za to.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Jeste li ikada otišli u policijsku stanicu u Uroševac da date iskaz policajcima koji su se tamo nalazili, u bilo kom trenutku tokom devedesetih kada ste obavljali svoju dužnost?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da li znate da li su ljudi koji su ispitivani ili bili u pritvoru u policijskoj stanici u Uroševcu ikada mučeni?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Ne, nisu bili mučeni. Ja sam to prijavio i to mogu i sada da kažem, ja sam to video, tamo nije bilo nikakvog zlostavljanja i o tome se brinuo sud.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Želim da vam sada pokažem par fotografija. Molim da se ovo stavi na grafoskop. Pogledajte, molim vas, ovu fotografiju.

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da, vidim je.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: To je fotografija ...

ADVOKAT KEJ: Oprostite, prvo treba da se iznese osnov. Ja znam odakle dolaze ovi dokazi. Znam šta će da se dogodi, već sam navikao na metode Tužilaštva.

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Ja ne poznajem ovog čoveka.

SUDIJA ROBINSON: Da, molim vas da postavite osnove.

ADVOKAT KEJ: Da, ali odgovor je već dat.

SUDIJA ROBINSON: On ne poznaje tu osobu.

SUDIJA BONOMI: Šta mislite kada kažete "osnova"?

ADVOKAT KEJ: Očigledno je da on ne može da govori o nečijim drugim medicinskim kartonima. Očigledno je da je on šumar, a sada mu se pokazuje dokument iz medicinskog kartona jednog lokalnog lekara. To sve zajedno nije prikladno unakrsno ispitivanje ovog svedoka, osim ukoliko ne može da se iznese odgovarajuća osnova, a to bi možda trebalo da se uradi pre nego što počnu da se pokazuju ovakve slike na grafoskopu, a zbog njihove vrednosti za javnost.

SUDIJA BONOMI: Možda bi prvo trebalo da se vidi koja je osnova za tvrdnju svedoka da u policijskoj stanici nikad nije bilo mučenja.

ADVOKAT KEJ: Ja sam shvatio to da se njegov odgovor odnosio na one ljude sa kojima je on imao kontakta, ali pitanje je tužilac postavio na tako otvoren način da se svedok zadržao na svojim ličnim saznanjima.

SUDIJA ROBINSON: Idite dalje, gospodine Sakson.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: U redu, možemo da vratimo fotografiju. Gospodine koja je osnova za vašu izjavu da u policijskoj stanici u Uroševci nije bilo mučenja? Zašto vi to kažete? Kako to znate?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: To kažem zato što je barem 200 ljudi ... Ja druge fotografije nisam video. Ako mi pokažete glavu, odnosno lice, onda bih mogao tu osobu da prepoznam. Kako mogu da prepoznam nekoga na ovakvoj fotografiji?

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Ali to nije pitanje koje sam vam postavio. Vi ste pre nekoliko minuta rekli Pretresnom veću da u policijskoj stanici u Uroševcu nije bilo nikakvog mučenja i zlostavljanja. Ja vas pitam kako vi to znate.

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Ja to znam zato što je 200 pripadnika moje porodice ... Ja ne lažem, moj stric, moj ujak, njih niko nikad nije

taknuo. To sam rekao o članovima moje porodice. Ne lažem vas, njih niko nije mučio. Niko im ništa nije audio. Jedan od njih je mučen, to možemo sada da potvrdimo. Prema tome, ja govorim ono šta znam.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Pokušavam da shvatim vaš iskaz. Da li vi kažete da je tokom devedesetih 200 pripadnika vaše šire porodice bilo u pritvoru i ispitivano u policijskoj stanici u Uroševcu? Da li to kažete?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Ne, nisam rekao 200 njih, rekao sam 200 pripadnika moje porodice. Pitali ste me o mučenju, ja ne znam da je neko mučen. Ovo je prvi put da vidim takvu sliku.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Dobro, da sažmemo vaš iskaz. Da rezimiramo. Vi ovde danas kažete da niko nikada nije mučen ni zlostavljan u policijskoj stanici u Uroševcu i ta je izjava zasnovana na vašim razgovorima sa pripadnicima vaše šire porodice, njih otprilike 200. Da li je to tačno?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Rekao sam 200, ali mogu da vam garantujem za 3.000, da ih nisu tukli. Ljudi iz Lukara (Llukare), Belinca, Vlaštice (Llashtice), Žegre, ja imam rođake u svim tim selima i ne znam da je bilo ko od njih zlostavljan ili tučen ili mučen. Znam samo za jedan slučaj čoveka koji je napao policajca i njega su pretukli. Tokom celog vremena dok sam tamo živeo, znam samo za taj slučaj koji se dogodio. Nikada nisam video ništa drugo, a ovo šta ste mi ovde pokazali na slici, ja nikada takvu sliku nisam video.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da li vi poznajete svakoga ko je bio u pritvoru u SUP-u u Uroševcu između 1991. godine i 1999. godine?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Svakog čoveka koji je tokom tih devet godina u bilo kom trenutku, iz bilo kog razloga bio u pritvoru u policijskoj stanici u Uroševcu? Da li vi to kažete?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Oni su bili u pritvoru u policijskoj

stanici u Uroševci kad su uhvaćeni sa oružjem ili drugim protivzakonitim predmetima. Ponekad sam i ja sam zvao policiju kada bih video ljude kako nose razne stvari. Njih su odvezli u policijsku stanicu, ali nisu ih tukli.

SUDIJA ROBINSON: Niste odgovorili na pitanje. Pitanje je glasilo da li vi poznajete sve ljude koji su tamo bili pritvoreni tokom devet godina, između 1991. godine i 1999. godine? Na to pitanje se odgovara sa "da" ili "ne".

SVEDOK FAZLIJU: Kao što sam već rekao, među svim tim ljudima niko, osim jednog jedinog koji je napao policajca, nije zlostavljan, ni mučen. Ja ništa ne mogu da kažem o drugim ljudima.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Vi, znači, ne poznajete sve te ljude lično, zato što ih, jednostavno, ima previše, a vi ste provodili vreme u šumi, zar ne?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Ja poznajem mnogo ljudi zato što sam pokrivao 12 sela. Nedavno je to postalo više od 60 sela. Već sam vam rekao, od Štrpca preko Štimlja, Uroševca do Gnjlana, sve je to bio deo mog terena, ali nikada nisam video takva mučenja o kojima vi govorite. Ne mogu da garantujem.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Želim da sada pređemo na jednu drugu temu zato što brzo moramo da završimo sa radom. Vi ste rekli da je vaša ćerka nedavno oteta. Da li se to dogodilo u Uroševcu?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Možete li da nam kažete datum kada se to dogodilo?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Ne sećam se datuma. Hteo sam sam da se ubijem kada sam čuo da mi je ćerka taknuta, u trenutku kada sam za to čuo.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Kog se meseca to dogodilo?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Prošlo je nekih pet ili šest meseci. Ne mogu tačno da kažem, jer ne osećam se dobro od onda.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Ako smo sada u sredini avgusta 1999. godine, to znači da je vaša ćerka oteta negde u martu ili aprilu. Da li vam se to čini tačnim?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Pet meseci, to možete da izbrojite, to može da bude dva ili tri dana manje ili više, ali znam da je prošlo pet meseci od kako je moja ćerka oteta. Znam da kad su mi rekli da ću ovde da dođem, da je moja ćerka oteta tri dana nakon toga. Dok sam bio ovde, moja je ćerka nazvala moju ženu i rekla da je živa, to mi je rekao otac.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Kako se zove vaša ćerka koja je oteta?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Hazbië Fazliju (Hazbie Fazliu).

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Znači UNMIK ima neki dokument o tome?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Sigurno, sigurno.

TUŽILAC SAKSON: Vidim koliko je sati, časni Sude. Možda je ovo pogodan trenutak da završimo sa radom za danas, a imam i nekoliko pitanja za sutra.

SUDIJA ROBINSON: Hoće li vam biti potrebno mnogo više od pet ili 10 minuta?

TUŽILAC SAKSON: Mislím da da.

SUDIJA BONOMI: Pretpostavljam na osnovu ovih vaših pitanja da želite da istražíte tu stvar pre nego što završíte sa svojim unakrsnim ispitivanjem.

TUŽILAC SAKSON: Da, želim da dobijem priliku za to.

SUDIJA KVON: Vidim jednu grešku u redu 15, na strani 83. Tu je 1999. godina.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Izvinjavam se, časni Sude, to je moja greška. Sada je, naravno, avgust 2005. godine, to je moja greška. Da li svedok može da nam kaže kojoj policijskoj stanici je prijavljeno to krivično delo?

SVEDOK FAZLIJU – ODGOVOR: Kao što sam već rekao, policijskoj stanici u Uroševcu. Vi imate mobilne telefone i možete da ustanovite da li je istina to šta govorim. Ja sam ovde, sve možete da ustanovite.

SUDIJA ROBINSON: U redu, završavamo sa radom i nastavljamo sutra u 9.00.

Fond za humanitarno pravo